ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΙΝΕ/ΓΣΕΕ

Τεύχος 6, Σεπτέμβριος 1995

ΙΝΕ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΣΕΕ

ΜΙΣΘΟΙ - ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

Στα επίπεδα του 1982 οι μισθοί στη βιομηχανία

Η στροφή στα ποιοτικά προϊόντα λύση για την ανταγωνιστικότητα

ΤΟ ΙΝΕ ΕΠΕΞΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ • ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ Η ΕΠΑΝΑΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ «ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΒΑΛΑΣ» • ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΝΕ ΣΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ LEONARDO

ΕΙΔΙΚΟ ΕΝΘΕΤΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΒΑΣΙΚΩΝ ΜΕΓΕΘΩΝ

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΣΕΕ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ έχοντας υπόψη, ότι κεντρικά αιτήματα διεκδίκησης της ΓΣΕΕ για την ΕΓΣΕΕ του 1996 είναι η προστασία και η βελτίωση του εισοδήματος των εργαζομένων και η προώθηση μέτρων για την αντιμετώπιση της ανεργίας με αιχμή το 35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών, και με δεδομένο ότι το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ είναι το επιστημονικό εργαλείο της ΓΣΕΕ, έχει ήδη αρχίσει με αφιερώματά της να τεκμηριώνει αυτά τα αιτήματα.

Εχουμε ήδη προχωρήσει σε προηγούμενο τεύχος μας σε ειδικό αφιέρωμα για το 35ωρο, συνεχίζουμε σ' αυτό το τεύχος με τα συμπεράσματα δύο μελετών του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ που υποδεικνύουν την ανάγκη αλλαγής της πολιτικής μονόπλευρης λιτότητας σε βάρος των εργαζομένων. Το αίτημα αυτό που προβάλλει η ΓΣΕΕ δεν είναι μόνο δίκαιο αλλά και ρεαλιστικό και αναγκαίο για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας μας.

Συγκεκριμένα παρουσιάζουμε τα συμπεράσματα των μελετών που αφορούν κατά πρώτον τους μισθούς, την παραγωγικότητα της εργασίας, τα κέρδη και τις επενδύσεις στην Ελληνική Βιομηχανία και κατά δεύτερον το κόστος εργασίας και την ανταγωνιστικότητα.

Θα συνεχίσουμε σε επόμενο τεύχος με αφιέρωμα σε μελέτες του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ για τη σχέση των μισθών με τις δαπάνες διαβίωσης και την εξέλιξη του τιμάριθμου.

Τέλος και σ' αυτό το τεύχος, εκτός από τους καθιερωμένους πλέον πίνακες της τεκμηρίωσης, δημοσιεύουμε ειδήσεις για τις δραστηριότητες του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ και του ΚΕΚ.

ΔΥΟ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΙΝΕ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ ΚΑΙ ΤΗΝ

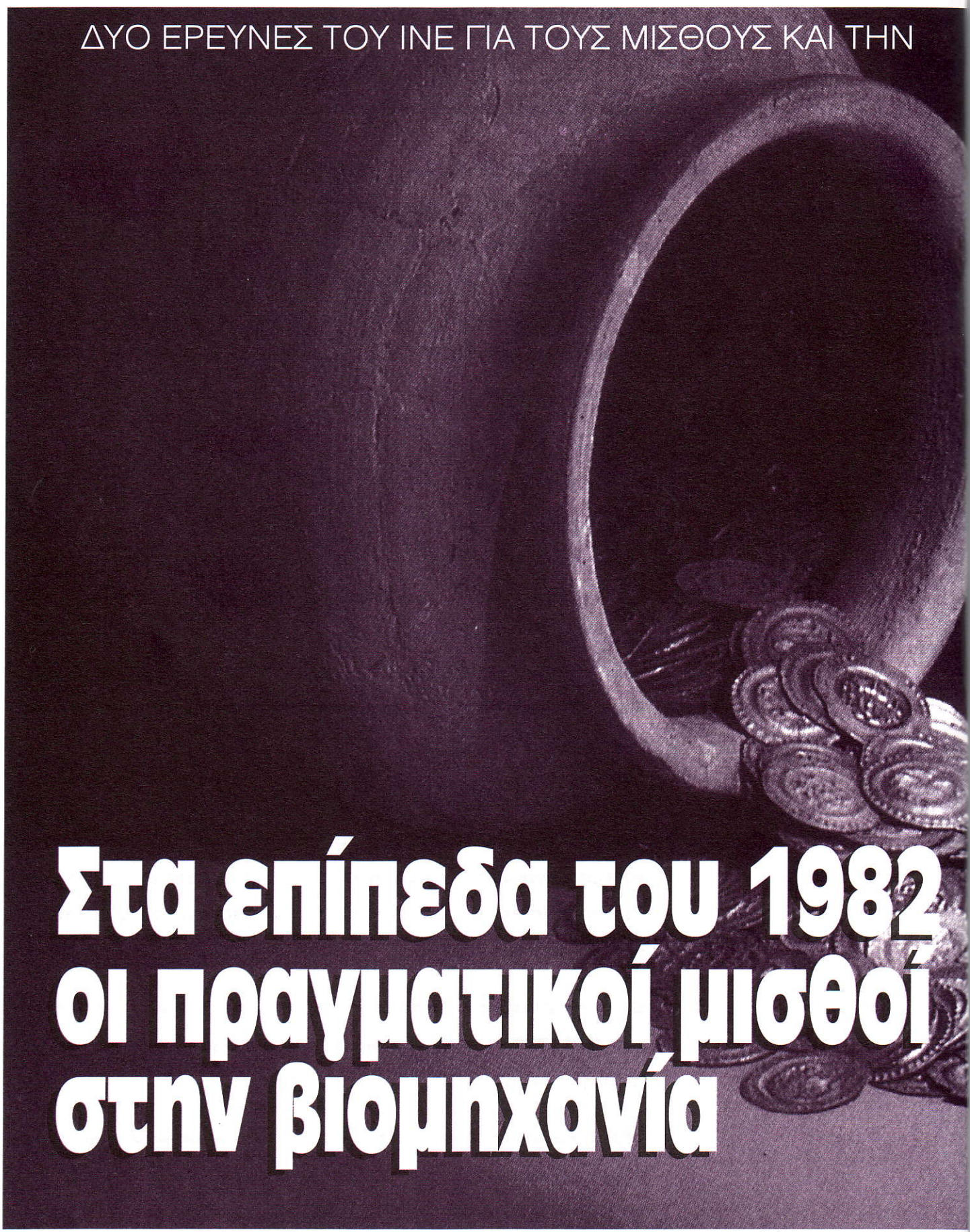

Στα επίπεδα του 1982 οι πραγματικοί μισθοί στην βιομηχανία

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

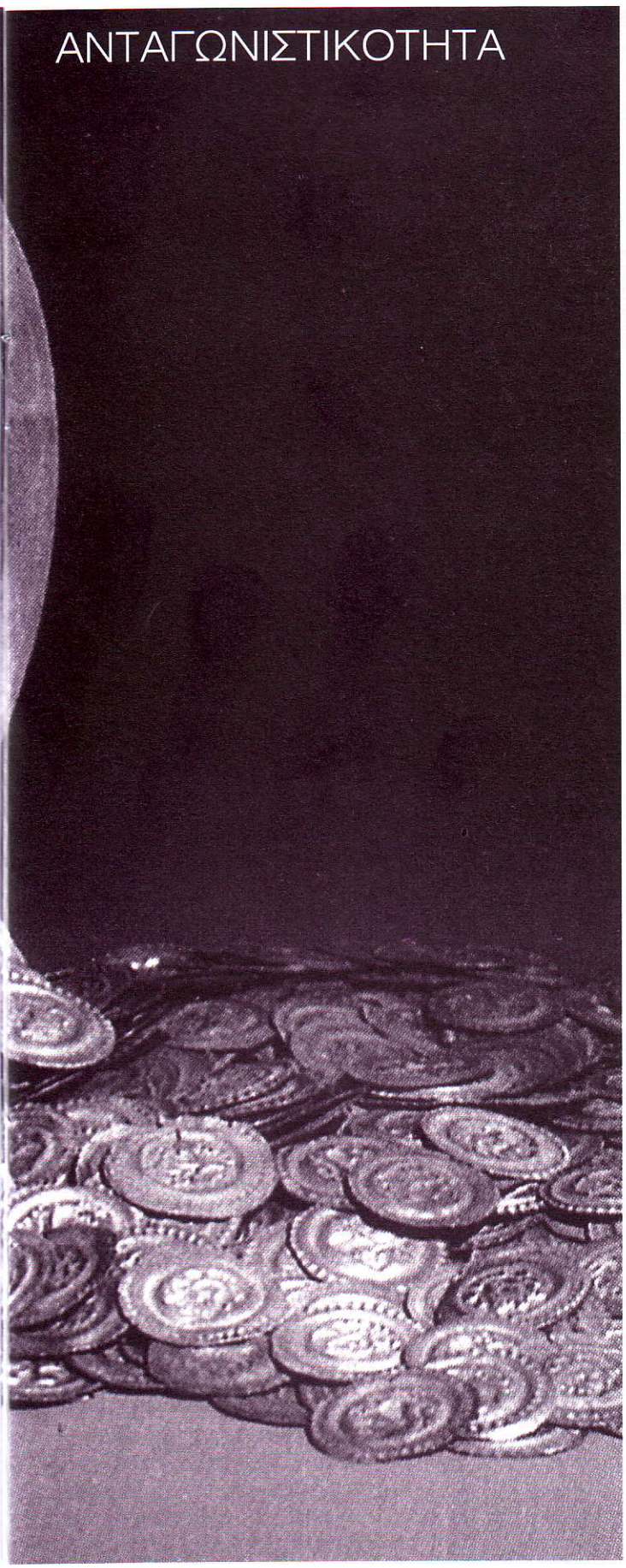

Καταλυτική επίδραση στην εξέλιξη των πραγματικών μισθών είχε η πολιτική της συνεχούς λιτότητας που εφαρμόστηκε κατ' επανάληψη την τελευταία δεκαετία στη χώρα μας. Ο μέσος πραγματικός μισθός παραμένει σήμερα καθηλωμένος στα επίπεδα του 1982, ενώ για το σύνολο της οικονομίας ο μέσος πραγματικός μισθός (1995) είναι μικρότερος του 1982 κατά 3% (Eurostar, 1995).
Από την άλλη πλευρά όμως η κερδοφορία που επέφερε αυτή η πολιτική στις επιχειρήσεις, δε συνοδεύτηκε με ανάλογη αύξηση των επενδύσεων.

Ταυτοχρόνως το ίδιο διάστημα η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων στηρίχτηκε κατά κύριο και βασικό λόγο στη μείωση του εργατικού κόστους αγνοώντας την «άλλη διάσταση της ανταγωνιστικότητας» που επιτυγχάνεται με την ποιοτική βελτίωση του παραγόμενου προϊόντος.

Τα συμπεράσματα αυτά προκύπτουν από δύο έρευνες των επιστημονικών συνεργατών του Ινστιτούτου Εργασίας Ηλ. Ιωακείμογλου και Χρ. Τριανταφύλλου, τις οποίες παρουσιάζει η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ.

- Η πρώτη έρευνα αφορά τους μισθούς, την παραγωγικότητα της εργασίας, τα κέρδη και τις επενδύσεις στην Ελληνική βιομηχανία. Ενδεικτικό είναι το συμπέρασμα της έρευνας ότι «οι πραγματικοί μισθοί βρίσκονται στην βιομηχανία στο ίδιο ύψος με τις αρχές της δεκαετίας του ΄80».

- Η δεύτερη έρευνα αφορά το κόστος εργασίας και την ανταγωνιστικότητα. Επισημαίνει ότι η Ελληνική βιομηχανία στήριξε –μονομερώς– την προσπάθεια βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων της, στη μείωση του εργατικού κόστους μέσω των πολιτικών λιτότητας. Διατυπώνει δε την ανάγκη να στραφούν οι επιχειρήσεις στην ποιοτική αναβάθμιση των προϊόντων τους και υπογραμμίζει ότι το κόστος εργασίας βρίσκεται σε επίπεδα που δεν επιδέχονται περαιτέρω μείωση.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΜΙΣΘΟΙ

Μια δεκαετία πίσω... λόγω λιτότητας

Το ύψος των πραγματικών μισθών στην βιομηχανία βρίσκεται σήμερα στα επίπεδα των αρχών της δεκαετίας του 1980. Βραχυπρόθεσμα οι πραγματικοί μισθοί κυμαίνονται σε σταθερές τιμές που αντιστοιχούν στον πραγματικό μισθό του 1982. Το γεγονός αυτό οφείλεται στις πολιτικές λιτότητας και συγκράτησης των πραγματικών μισθών που εφαρμόστηκαν την τελευταία δεκαετία.

Αυτό είναι ένα από τα συμπεράσματα της έρευνας που πραγματοποίησαν οι επιστημονικοί συνεργάτες του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ **Ηλ. Ιωακείμογλου και Χρ. Τριανταφύλλου** με θέμα «Μισθοί, παραγωγικότητα της εργασίας, κέρδη και επενδύσεις στην Ελληνική Βιομηχανία».

«Η πολιτική της συνεχούς λιτότητας καθήλωσε τους μισθούς»

Σύμφωνα με στοιχεία της έρευνας διαπιστώνεται αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας από τα μέσα της δεκαετίας του ΄80 έως και σήμερα. Τα τελευταία χρόνια στη βιομηχανία η αύξηση αυτή είναι της τάξης του 4% ετησίως.

Συγκρίνοντας τα δύο αυτά στοιχεία, δηλαδή την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας σε συνδυασμό με την καθήλωση των μισθών στα επίπεδα των αρχών της δεκαετίας του ΄80, η έρευνα καταλήγει στο εξής συμπέρασμα:

«Το βάρος της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας της βιομηχανίας ανατέθηκε κατά κύριο λόγο στη σφιχτή εισοδηματική πολιτική. Παραλλήλως οι επιχειρήσεις ιδιοποιούνται το σημαντικότερο μερίδιο από την αύξηση της παραγωγικότητας».

ΜΕΡΙΔΙΟ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΟ ΤΕΛΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ

Ενα επίσης σημαντικό στοιχείο της έρευνας, αφορά το μερίδιο που αντικατοπτρίζει το κόστος της εργασίας (μισθοί, εργοδοτικές εισφορές) στο τελικό προϊόν.

Το ποσοστό αυτό, συνεχώς μειώνεται από τις αρχές της δεκαετίας του ΄80. Σύμφωνα με τα στοιχεία της έρευνας στο χώρο της βιομηχανίας, στο τέλος της δεκαετίας του ΄70, επιχειρήσεις και εργαζόμενοι μοιράζονταν ισόποσα το τελικό παραγόμενο προϊόν.

ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ

(Ποσοστά % του συνόλου των απαντήσεων)

	1993			1994			1995
ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ	Φεβρ	Ιουν	Οκτ	Φεβρ	Ιουν	Οκτ	Φεβρ
Δεν παρεμποδίζεται	38	36	49	48	43	53	52
Ανεπάρκεια ζήτησης	46	51	41	42	39	35	40
Ανεπάρκεια εργατικού δυναμικού	0	1	0	0	0	0	0
Ανεπάρκεια κεφαλαιουχικού εξοπλισμού	2	1	3	1	2	2	3
Ανεπάρκεια κεφαλαίων κίνησης	14	11	7	9	16	10	5

Πηγή: ΙΟΒΕ. Ερευνα Οικονομικής Συγκυρίας

ΜΙΣΘΟΙ, ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ, ΚΕΡΔΟΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

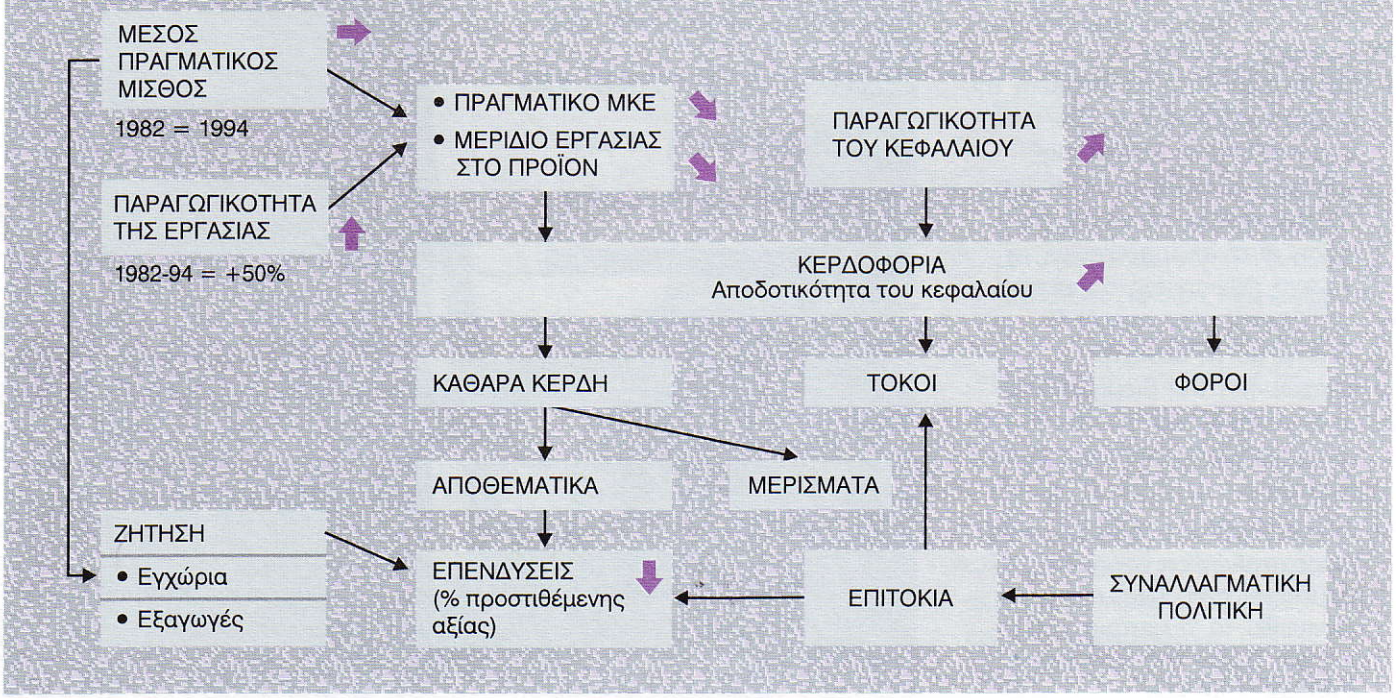

Αντιστοίχως σήμερα η εργασία καλύπτει το 1/3 του καθαρού προϊόντος έναντι των 2/3 που αποτελούν το μερίδιο των επιχειρήσεων.

Πρέπει να σημειωθεί ότι το μερίδιο του προϊόντος που αντιστοιχεί στην εργασία μειώνεται, όταν οι πραγματικοί μισθοί αυξάνονται με μικρότερους ρυθμούς, από την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας.

Παραλλήλως, όταν οι αυξήσεις των μισθών καλύπτουν μόνο τον πληθωρισμό, αυξάνεται το μερίδιο των κερδών και της αποδοτικότητας του κεφαλαίου, στο τελικό προϊόν.

Συμπερασματικά επισημαίνεται στην έρευνα ότι εάν θέλει κανείς να διατηρήσει σταθερά τα εισοδηματικά μερίδια, θα πρέπει οι αυξήσεις των ονομαστικών μισθών να καλύπτουν όχι μόνο τον πληθωρισμό, αλλά και την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας.

Το βάρος της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας «σήκωσε» κατά κύριο λόγο η σφιχτή εισοδηματική πολιτική

Σημειώνεται ότι για πολλά χρόνια οι αυξήσεις των μισθών στη χώρα μας, δεν κάλυπταν ούτε τον πληθωρισμό, ούτε την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας.

Πέραν των παραπάνω, που αντικατοπτρίζουν την κατάσταση των μισθών τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, η έρευνα του ΙΝΕ επισημαίνει τα εξής:

- Ποτέ άλλοτε, στη διάρκεια της τελευταία εικοσαετίας, η εργασία δεν ήταν τόσο φθηνή για τη βιομηχανία, όσο κατά τα

τελευταία δύο έτη, επειδή η παραγωγικότητα της εργασίας αυξήθηκε με ταχύτερο ρυθμό απ' ότι το επίπεδο των πραγματικών μισθών (διάγραμμα 3).

- Η ύπαρξη κερδών στη βιομηχανία κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, δε σηματοδοτεί το τέλος της κρίσης που μαστίζει τον παραγωγικό αυτό τομέα. Η κρίση αυτή εκφράζεται με τη συνεχή μείωση της συμμετοχής της βιομηχανίας στο ΑΕΠ. Επίσης με τη συνεχή υποχώρηση της βιομηχανικής απασχόλησης και τέλος με την αποβιομηχανοποίηση ολόκληρων περιοχών.
- Οι συνθήκες κερδοφορίας των βιομηχανικών επιχειρήσεων, σημειώνει η έρευνα, έχουν βελτιωθεί τα τελευταία χρόνια, κυρίως, λόγω της εφαρμογής σταθεροποιητικών προγραμμάτων, που έχουν ως βασικό συστατικό στοιχείο την περιοριστική εισοδηματική πολιτική.
- Ιδιαίτερα απαισιόδοξο όμως

Η αύξηση των κερδών στη βιομηχανία δε συνοδεύτηκε με αύξηση των επενδύσεων

είναι το στοιχείο της έρευνας που αποδεικνύει ότι παρά την αύξηση των κερδών, οι επενδύσεις ήταν σχεδόν μηδενικές το 1993 στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις (στοιχεία της ICAP Hellas), ενώ στη «μεγάλη» βιομηχανία παρουσιάζουν συνεχή μείωση τα τελευταία χρόνια (στοιχεία της ΕΣΥΕ).

- Παράλληλα τα υψηλά κέρδη που διασφαλίζουν τα κρατικά ομόλογα και άλλοι χρηματιστηριακοί τίτλοι, προσελκύουν τεράστια κεφάλαια προς αυτά.

Ετσι όμως υπονομεύεται η εξέλιξη της ελληνικής βιομηχανίας, δημιουργώντας παράλληλα

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1

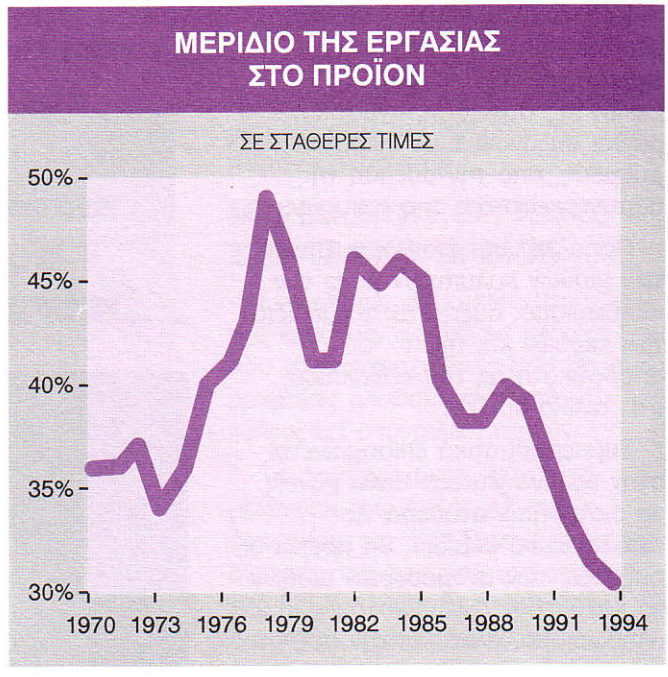

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2

πρόσφορο έδαφος για την ανάπτυξη της λογικής των εισοδηματιών. Δηλαδή, αντί τα οφέλη από τη συγκράτηση των μισθών και τις αυξήσεις στην παραγωγικότητα της εργασίας και του κεφαλαίο, να μετατραπούν σε αυξημένη ικανότητα αυτοχρηματοδότησης των βιομηχανικών επιχειρήσεων, μετατράπηκαν σε εισόδημα του χρηματιστικού κεφαλαίου:

- Υπολογίζεται ότι, για κάθε 100 δραχμές ακαθάριστης προστιθέμενης αξίας που παράγεται στη μείζονα βιομηχανία, το 1994, μόνο 12 μετατρέπονται σε επενδύσεις παγίου κεφαλαίου (Διάγραμμα 5).

Τέλος, δεν μπορεί παρά να σημειωθεί, ότι σημαντικό ρόλο για την ύπαρξη επενδύσεων διαδραματίζει και η αύξηση της ζήτησης. Ο παράγων αυτός ωθεί τις επιχειρήσεις να επενδύσουν ακόμη και όταν η αποδοτικότητα δεν είναι υπερβολικά υψηλή. Ετσι, πρέπει να εξετάζουμε την αναδιανομή του προϊόντος σε κέρδη και αμοιβές, όχι μόνο από την κοινωνική οπτική, αλλά και από την οικονομική της διάσταση, συνδέοντάς την ιδιαίτερα με τη ζήτηση.

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 3

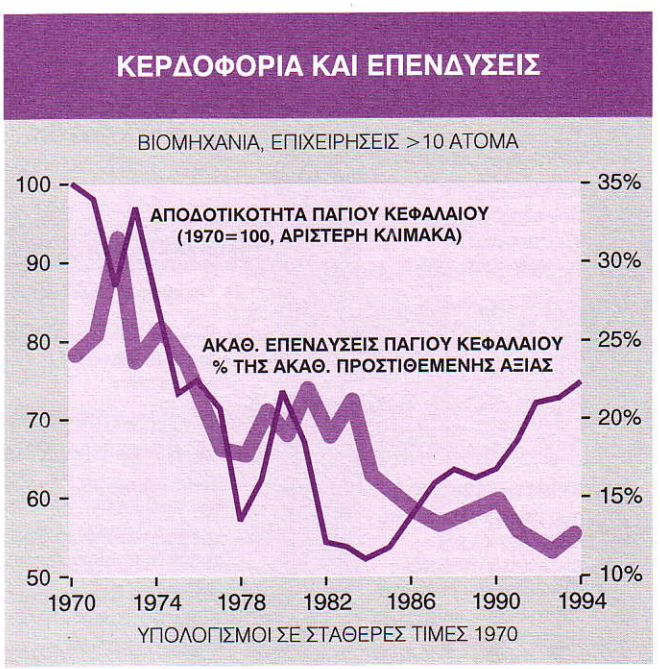

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 4

Η ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΣΤΟ ΜΙ

Η παραγωγή προϊόντων θα δώσει

Η ανταγωνιστικότητα της ελληνικής βιομηχανίας θα μπορούσε να βελτιωθεί ακόμη περισσότερο εφόσον στηριχτεί στην ποιοτική αναβάθμιση των παραγομένων προϊόντων. Ταυτόχρονα θα πρέπει να αναζητηθούν τρόποι αύξησης της παραγωγικότητας του κεφαλαίου.

Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγει η έρευνα του Ινστιτούτου Εργασίας για τη «συνάρτηση του κόστους εργασίας με την ανταγωνιστικότητα» στην οποία γίνεται σαφές ότι

Η ελληνική βιομηχανία θα πρέπει να αναζητήσει την ποιοτική διάσταση της ανταγωνιστικότητας

ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ που εξαρτάται από κοστολογικά και τιμολογικά στοιχεία

ΔΟΜΗ ΚΟΣΤΟΥΣ

ΚΟΣΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ	1/3	ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΜΟΙΒΕΣ Παραγωγικότητα ΕΡΓΑΣΙΑΣ	Πραγματικοί μισθοί και εισφορές Ωριαία παραγωγικότητα της εργασίας - χρόνος εργασίας
• ΚΟΣΤΟΣ ΕΝΔΙΑΜΕΣΩΝ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΩΝ • ΚΟΣΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ	2/3	Τιμές πρώτων υλών και επιτόκια καθορίζονται κυρίως σε διεθνές επίπεδο	Παραγωγικότητα κεφαλαίου: • ωριαία παραγωγικότητα • αύξηση του βαθμού χρησιμοποίησης • χρόνος εργασίας

ΤΙΜΗ ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ

• Περιθώριο κέρδους	Μορφή αγοράς (μονοπωλιακή...)-Επιτόκια	Η ανατίμηση της δραχμής οδηγεί σε απώλειες ανταγωνιστικότητας
• Ισοτιμία εθνικού νομίσματος	Συναλλαγματική πολιτική	

ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ που δεν εξαρτάται από κοστολογικά και τιμολογικά στοιχεία αλλά από την ποιότητα και τη διάρθρωση της προσφοράς

- παραγωγικό δυναμικό σε θέση να ικανοποιήσει τη ζήτηση
- ποιότητα των προϊόντων (αποτελεσματικότητα εμπορικών δικτύων και φήμη («Image») των προϊόντων
- χρονικά περιθώρια διάθεσης προϊόντων στην αγορά (νέα προϊόντα, βελτίωση προϊόντων, χρονικές προθεσμίες παράδοσης)
- ικανότητα διαφοροποίησης (αριθμός και ποικιλία προϊόντων - Δυνατότητα επιλογής για τους καταναλωτές)
- κλαδική εξειδίκευση και γεωγραφικός προσανατολισμός
- αποτελεσματικότητα των δικτύων και συνεργασία ανάμεσα στις επιχειρήσεις

ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ

ΙΝΕ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΣΕΕ
ΕΙΔΙΚΟ ΕΝΘΕΤΟ

Των Η. Ιωακείμογλου & Δ. Κατσορίδα

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
Η εξέλιξη των βασικών μεγεθών

Από το 1994, η ελληνική οικονομία έχει εισέλθει σε φάση ήπιας ανά- καμψης: το ΑΕΠ αυξήθηκε κατά 1,5% και το 1995 προ- βλέπεται να φθάσει στο 2%. Οι ιδιωτικές επενδύσεις εκτός κατοικιών αυξήθηκαν κατά 6,5% (7% για μηχανικό εξοπλισμό). Η ανάκαμψη των κερδών συνεχίζεται, και σε συνδυασμό με την αύξηση της ζήτησης, αναμένεται να προκαλέσει και μια περαιτέρω αύξηση των παραγωγικών επενδύσεων. Ο ρόλος των δημοσίων επενδύσεων καθίσταται αποφασιστικός καθώς για το 1995 προβλέπεται ότι θα αυξηθούν κατά 20%. Η αποκλιμάκωση των επιτοκίων αναμένεται να έχει θετική επίδραση επί των παραγωγικών επενδύσεων, πλην όμως, τα πραγματικά επιτόκια παραμένουν υψηλότερα από τον ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ, ανισορροπία που οδηγεί στην αύξηση του δημοσίου χρέους, εκτός εάν το ελληνικό Κράτος παράγει διαρκώς μεγαλύτερα πρωτογενή πλεονάσματα -διαδικασία η οποία έχει ήδη εκκινήσει.

Εάν παρατηρήσουμε, προσεκτικά, την διαχρονική εξέλιξη των μεγεθών της ελληνικής οικονομίας κατά τα τελευταία δέκα έτη, τότε θα διαπιστώσουμε ότι η κίνηση των περισσοτέρων μεγεθών αλλάζει κατεύθυνση. Όλες μαζί αυτές οι ποσοτικές αλλαγές υποδηλώνουν την ύπαρξη μιας μετάβασης από έναν τρόπο λειτουργίας της ελληνικής οικονομίας σε έναν άλλο: η δημόσια κατανάλωση τείνει όλο και περισσότερο να συρρικνωθεί, και εν πάσει περιπτώσει, φαίνεται απίθανο ότι στη νέα περίοδο, στην οποία εισέρχεται η ελληνική οικονομία, θα αναλάβει τον ρόλο της "ατμομηχανής" της οικονομικής μεγέθυνσης -ούτε καν βοηθητικό ρόλο.

Πρώτη ανατροπή, λοιπόν, στον τρόπο λειτουργίας της οικονομίας, είναι η κυριαρχία των δημοσίων επενδύσεων επί της δημόσιας κατανάλωσης, αλλά και η επιβράδυνση της ιδιωτικής κατανάλωσης.

Δεύτερη ανατροπή, είναι αυτή που αφορά στη διαχείριση του χρήματος: πρώτον, από μια κεντρική τράπεζα η οποία τείνει όλο και περισσότερο να αυτονομηθεί και να παρεμβαίνει ως ανεξάρτητο

κέντρο οικονομικής εξουσίας, από ένα τραπεζικό σύστημα που παρεμβαίνει και αυτό στη διαχείριση του χρήματος, ακολουθώντας βεβαίως, άλλους, δικούς του κανόνες, και τέλος, από ένα διεθνές χρηματιστικό περιβάλλον που καθορίζει το έδαφος επί του οποίου οφείλουν να κινούνται πλέον τα δρώντα οικονομικά υποκείμενα.

Τρίτη ανατροπή, στην διανομή του εισοδήματος: η αναλογία μισθών/μεικτών κερδών μετατρέπεται σε βάρος των μισθών συνεχώς επί μία δεκαετία. Η σταθερή σχέση που έχει διαμορφωθεί πλέον είναι η εξής: από μακροχρόνια άποψη, ο πραγματικός μισθός παραμένει σταθερός στα επίπεδα του 1982, έτσι ώστε οι αυξήσεις της παραγωγικότητας της εργασίας να μετατρέπεται σε αύξηση των κερδών.

Τέταρτη εξέλιξη, η ελληνική οικονομία μετατρέπεται σταδιακά σε οικονομία με χαμηλό πληθωρισμό. Η ανάκαμψη της παραγωγής, κατά τα φαινόμενα, δεν πρόκειται να προκαλέσει μεγάλες αυξήσεις των τιμών -τουλάχιστον για όσο καιρό το αχρησιμοποίητο παραγωγικό δυναμικό παραμένει σε υψηλά επίπεδα.

Πέμπτη, και ίσως η κυριότερη ανατροπή, το παραγωγικό σύστημα

Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

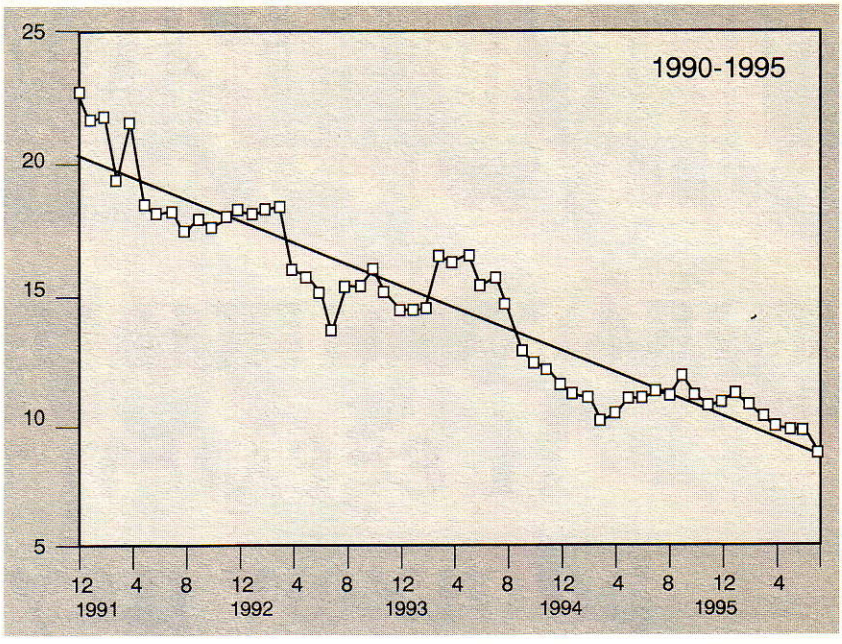

ΟΙ ΔΥΟ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΜΕΙΩΣΗΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ

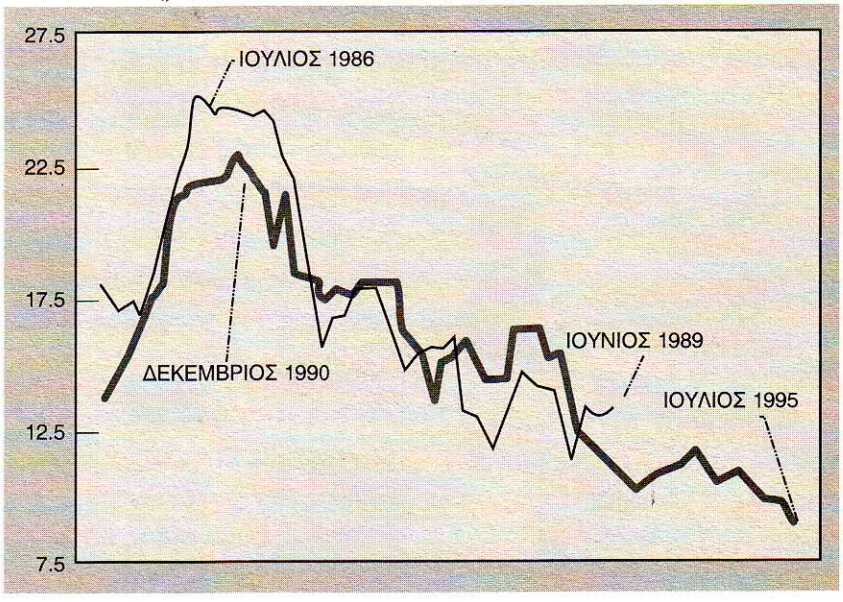

αναδιαρθρώνεται και εκσυγχρονίζεται.
Η εγκατάσταση ενός νέου τρόπου λειτουργίας της οικονομίας για μια μακρά περίοδο της οικονομικής ζωής της χώρας εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από την επιτυχία με την οποία θα αντιμετωπισθούν τα προβλήματα που δημιουργεί αυτός ο ίδιος ο μετασχηματισμός της ελληνικής οικονομίας: η αύξηση του δημοσίου χρέους, η επιδείνωση της κατάστασης στην αγορά εργασίας και η ασυγκράτητη άνοδος του εμπορικού ελλείμματος.

Η δραχμή παραμένει ανατιμημένη με αποτέλεσμα να επιδεινώνεται η ανταγωνιστικότητα των ελληνικών προϊόντων. Με αυτό το δεδομένο, η συγκράτηση του εμπορικού ελλείμματος είναι επομένως δυνατή μόνον με συμπίεση της εσωτερικής κατανάλωσης. Ωστόσο, η ανάκαμψη της ελληνικής οικονομίας ενδέχεται να προσδώσει στην αύξηση του εμπορικού ελλείμματος δραματικές διαστάσεις, διότι θα αυξήσει τις εισαγωγές κεφαλαιουχικών αγαθών.

Ευνοϊκές οι προοπτικές για τον πληθωρισμό

Η μείωση του τιμαρίθμου στο 8,9%, κατά τον μήνα Ιούλιο, δημιουργεί αισιόδοξες προοπτικές για την περαιτέρω προσπάθεια μείωσης του πληθωρισμού. Από μακροχρόνια άποψη, η εξέλιξη αυτή δεν εμφανίζεται ως έκπληξη, διότι αποτελεί τη φυσική συνέχεια μιας γραμμικής πτωτικής πορείας του τιμαρίθμου που αρχίζει τον Δεκέμβριο του 1990. Η κάθοδος του δείκτη, όπως φαίνεται στο σχετικό διάγραμμα, είναι δυνατό να περιγραφεί από μια ευθεία που αντιστοιχεί σε μέση ετήσια μείωση 2,4%. Επομένως, εάν θεωρήσουμε ότι η προσπάθεια αποκλιμάκωσης του πληθωρισμού δεν θα διακοπεί, τότε είναι εύλογο να υποθέσουμε ότι ο ρυθμός πτώσης γύρω από την ίδια χαρακτηριστική ευθεία θα διατηρηθεί.

Εντούτοις, τίθεται το ερώτημα εάν η ανάκαμψη στην οποία έχει εισέλθει η ελληνική οικονομία θα μετατρέψει τις συνθήκες της περαιτέρω μείωσης του πληθωρισμού.

Η πτώση του τιμαρίθμου στη διάρκεια της τελευταίας πενταετίας, από στατιστική άποψη, παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες με την πορεία του δείκτη μεταξύ Ιουλίου 1986 και Ιουνίου 1989, όταν έγινε η πρώτη προσπάθεια μείωσης του πληθωρισμού μέσω εφαρμογής σταθεροποιητικού προγράμματος.

Αξιοσημείωτο είναι ότι η πτώση συνεχίστηκε και κατά το πρώτο ήμισυ της ανάκαμψης των ετών 1988-90, γεγονός που υποδηλώνει ότι οι πληθωριστικές πιέσεις από την αύξηση της ζήτησης γίνονται σημαντικές μόνον κατά το τέλος του οικονομικού κύκλου. Είναι εύλογο, επομένως, να υποθέσουμε ότι η σημερινή προσπάθεια μείωσης του πληθωρισμού δεν θα παρεμποδισθεί από την ανάκαμψη, τουλάχιστον στην πρώτη φάση της, μέχρις ότου αυξηθεί σημαντικά ο βαθμός απασχόλησης του παραγωγικού δυναμικού.

Ως συνέπεια της μείωσης του πληθωρισμού στην Ελλάδα κατά την τελευταία πενταετία, η διαφορά με την Ευρωπαϊκή Ένωση περιορίσθηκε σημαντικά από τις 15 στις 5 ποσοστιαίες μονάδες.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΥ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΕΕ

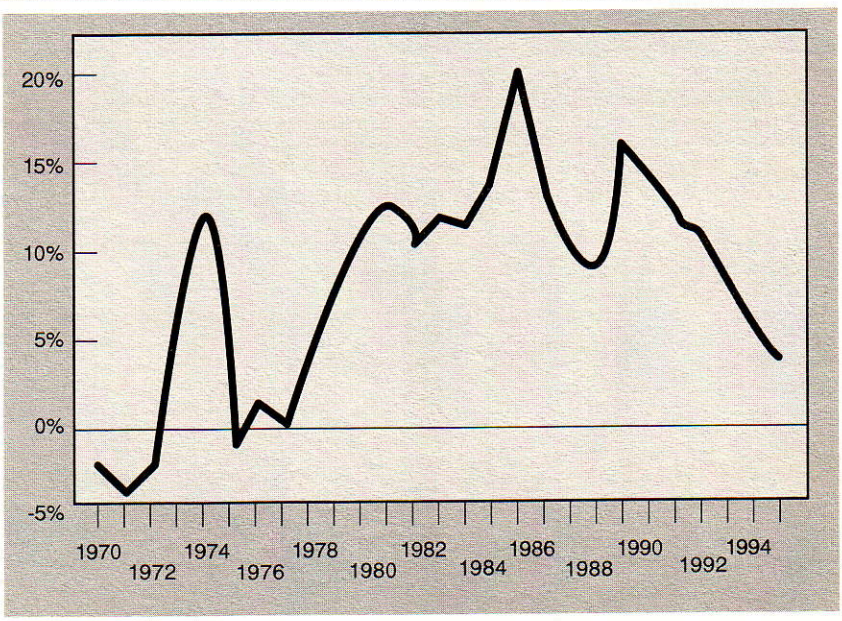

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

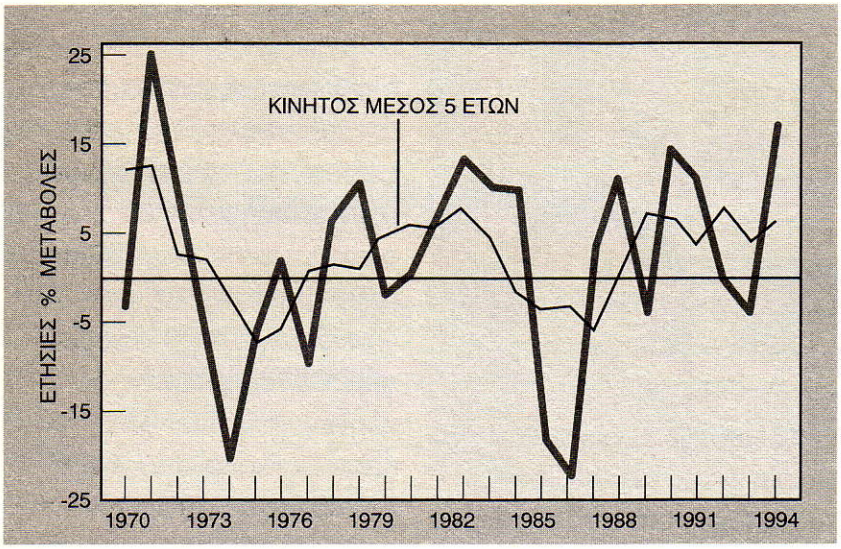

ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

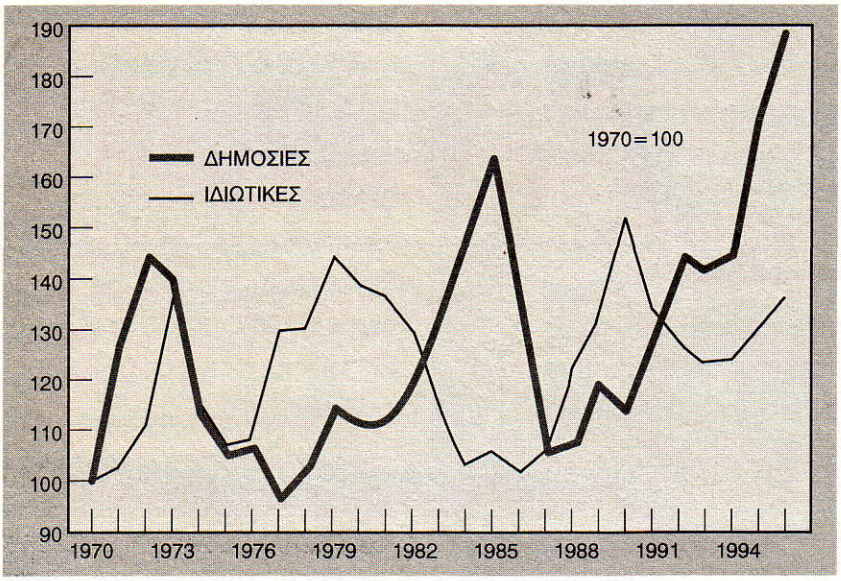

ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΠΡΟΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

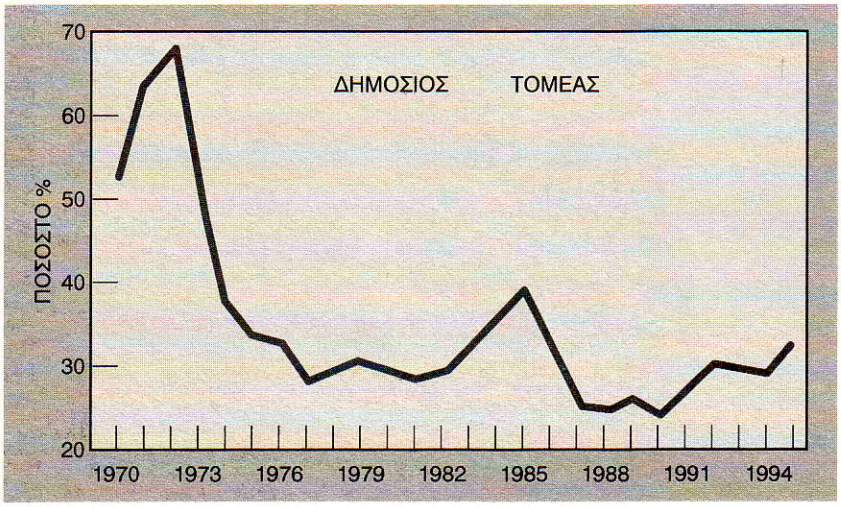

Συνεχίζεται η αύξηση των δημοσίων επενδύσεων

Στα υψηλότερα σημεία της 25ετίας, με εξαίρεση το 1985, θα βρίσκεται πλέον ο όγκος των δημόσιων επενδύσεων κατά το 1995 (εάν βεβαίως επαληθευθούν οι προβλέψεις για το τρέχον έτος). Αυτό θα είναι το αποτέλεσμα της ανοδικής πορείας των δαπανών του κράτους για επενδύσεις που άρχισε το 1988. Η άνοδος του όγκου των δημοσίων επενδύσεων (υπολογισμοί σε σταθερές τιμές '70), κατά τα 8 τελευταία έτη, πραγματοποιείται με διακυμάνσεις, πλην όμως, ο μέσος ετήσιος ρυθμός ανέρχεται σε 5%, δηλαδή σ'έναν ιστορικά υψηλό ρυθμό, συγκρίσιμο με αυτόν των ετών 1979-1983.

Η πορεία των δημοσίων επενδύσεων σπανίως συγχρονίζεται με την αντίστοιχη των ιδιωτικών επενδύσεων. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, η αντίθετη κίνηση των δύο μεγεθών είναι έντονη: στη διάρκεια της επενδυτικής άπνοιας του ιδιωτικού τομέα, κατά τα έτη 1980-1985, καθώς και στη διάρκεια της δεκαετίας του '90, όταν και πάλι, οι ιδιωτικές επενδύσεις παρουσιάζουν σημεία "κόπωσης", οι δημόσιες επενδύσεις αυξάνονται δραστικά.

Η πορεία των δημοσίων επενδύσεων, σε σχέση με την κατανάλωση του δημοσίου, παρουσιάζει μια εντυπωσιακή κάθοδο (υπολογισμοί σε σταθερές τιμές του '70). Ενώ στις αρχές της δεκαετίας του '70, οι δημόσιες επενδύσεις ως ποσοστό της δημόσιας κατανάλωσης κυμαινόταν στην περιοχή 50%-70%, κατήλθαν στη συνέχεια σε πολύ χαμηλότερα επίπεδα. Έτσι, μεταξύ 1974 και 1985, το αντίστοιχο ποσοστό κυμαινόταν στην περιοχή 27%-40%. Ιδιαίτερα, μάλιστα, κατά τα έτη 1987-1990, έφθασε στο κατώτατο σημείο του, δηλαδή στο 25%. Ωστόσο, η πορεία αυτή αντιστράφηκε από το 1991, πλην όμως, η αναλογία επενδύσεων/κατανάλωσης εξακολουθεί να είναι χαμηλή και μόλις που προσεγγίζει τα επίπεδα του 33%.

Επιβραδύνεται η δημόσια κατανάλωση

Στα χαμηλότερα επίπεδα της τελευταίας 25ετίας βρίσκεται ο ρυθμός αύξησης της δημόσιας κατανάλωσης στην Ελλάδα (σε σταθερές τιμές). Η δημόσια κατανάλωση έχει τεθεί σε συνεχή καθοδική πορεία: κατά τα έτη 1990 και 1992 είχαμε και πάλι απόλυτη μείωση, ενώ το 1993-1994 οι αυξήσεις της ήταν σχεδόν μηδενικές.

Η επιβράδυνση της δημόσιας κατανάλωσης τείνει να αναστρέψει και την παραδοσιακή σχέση κατανάλωσης και επενδύσεων, σύμφωνα με την οποία, η πρώτη αυξάνεται ταχύτερα από την δεύτερη. Από τις αρχές της δεκαετίας του '90, η επιβράδυνση της κατανάλωσης και η έμφαση που δίνεται και πάλι στις επενδύσεις έχουν διαμορφώσει μια πτωτική τάση του λόγου κατανάλωση/επένδυση, η οποία κατά τα φαινόμενα θα συνεχισθεί και κατά τα επόμενα έτη. Πτωτική τάση εμφανίζει η δημόσια κατανάλωση από το 1988 σε σχέση και με την ιδιωτική κατανάλωση, έναντι της οποίας παρουσίαζε ταχύτερη αύξηση μέχρι το 1984.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

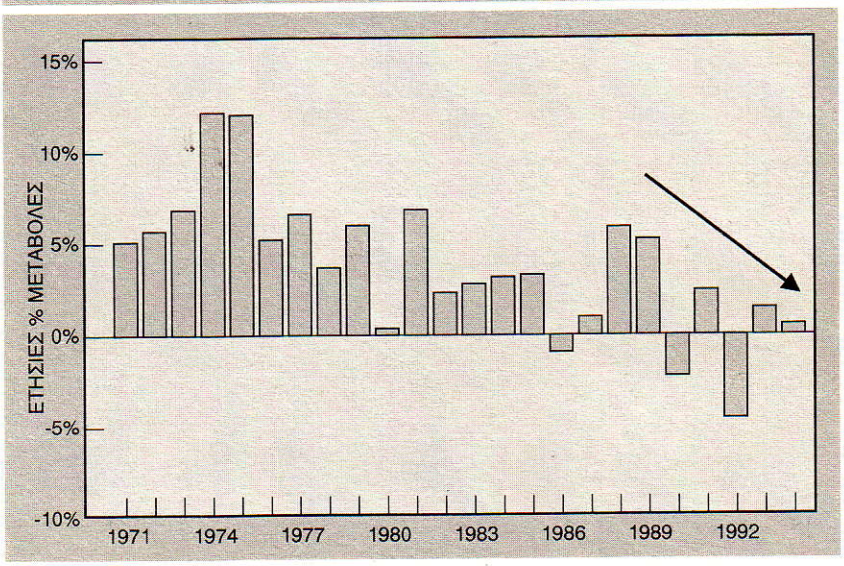

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ

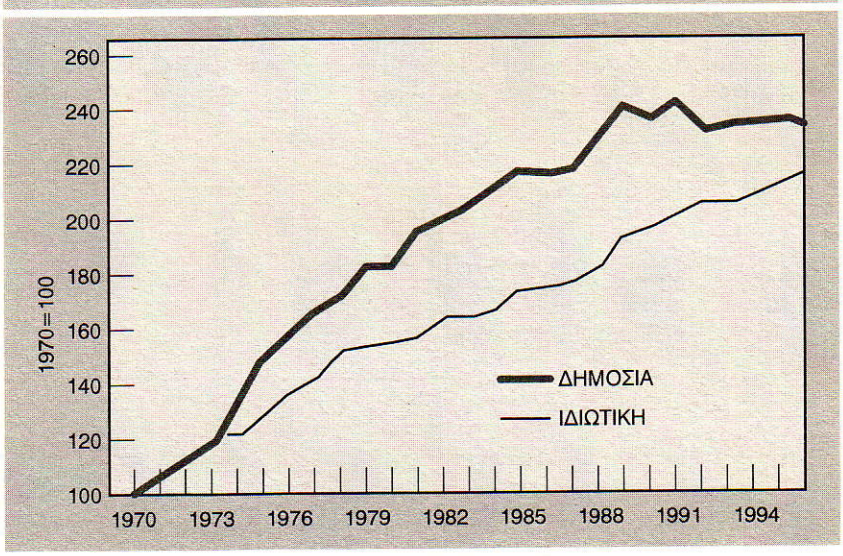

ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

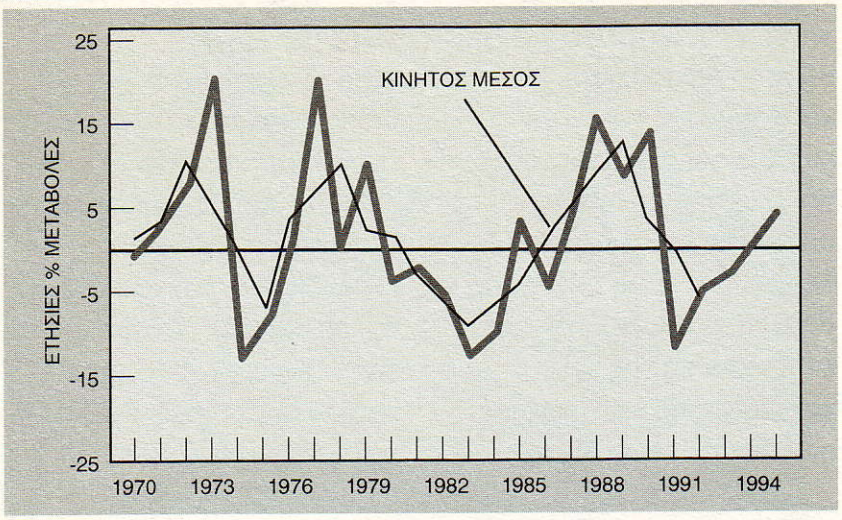

ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΕΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΤΙΣ ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

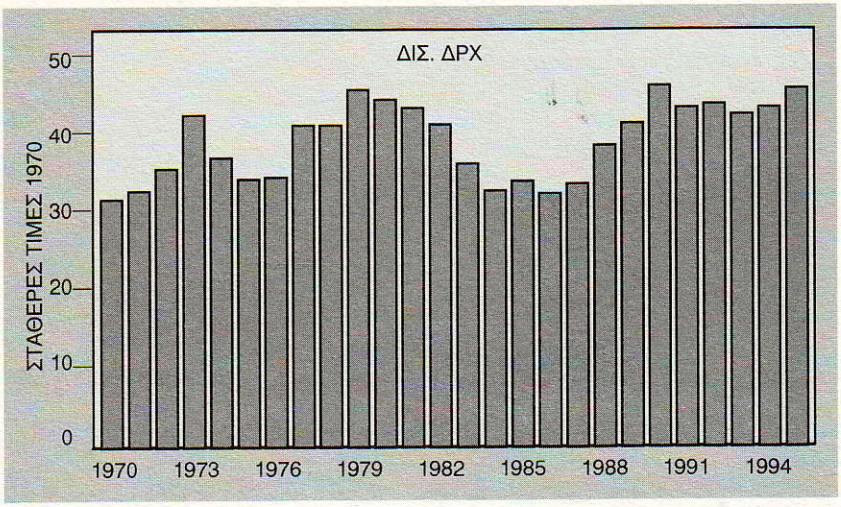

Σε άνοδο οι ιδιωτικές παραγωγικές επενδύσεις κατά το 1995

Μετά την συνεχή πτώση των ετών 1992-1994, οι ιδιωτικές επενδύσεις στο σύνολό τους (παραγωγικές+κατοικίες) αναμένεται να παρουσιάσουν, κατά το τρέχον έτος, αύξηση 4%-5%. Η αύξηση αυτή θα προέλθει αποκλειστικά από τις παραγωγικές επενδύσεις, αφού για τις κατοικίες εκτιμάται ότι θα παραμείνουν στα επίπεδα του 1994.

Οι ιδιωτικές επενδύσεις παγίου κεφαλαίου χωρίς τις κατοικίες, δηλαδή οι παραγωγικές επενδύσεις, παρουσίασαν άνοδο στη διάρκεια της περιόδου 1987-1990, αλλά μειώθηκαν στη συνέχεια για τρία συνεχή έτη. Ωστόσο, κατά το 1994 και το 1995, νέες μεγάλες αυξήσεις των ιδιωτικών παραγωγικών επενδύσεων έκαναν την επανεμφάνισή τους.

Επιβραδύνεται η ιδιωτική κατανάλωση.

Στα χαμηλότερα επίπεδα της τελευταίας 25ετίας βρίσκεται ο ρυθμός αύξησης της ιδιωτικής κατανάλωσης στην Ελλάδα. Η ιδιωτική κατανάλωση είναι πλέον σε κατάσταση στασιμότητας (περίπου +1% ετησίως).

Σε υψηλά επίπεδα το δημόσιο χρέος

Το δημόσιο χρέος της Ελλάδας, ως ποσοστό του ΑΕΠ είναι σήμερα από τα υψηλότερα μεταξύ των 12 χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης: μόνον το Βέλγιο και η Ιταλία έχουν χρέος μεγαλύτερο από την Ελλάδα. Βέβαια, η ύπαρξη εκτεταμένης παραοικονομίας στην Ελλάδα, και η συνακόλουθη υποεκτίμηση του ΑΕΠ, οδηγούν σε μια υπερεκτίμηση του δημοσίου χρέους της χώρας (ως ποσοστού του προϊόντος). Έτσι, μετά από μια διόρθωση για την παραοικονομία, η Ελλάδα θα βρισκόταν πλησιέστερα προς την Ιρλανδία και την Ισπανία.

Καθώς τα πραγματικά επιτόκια θα παραμείνουν υψηλότερα από τον ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ, καθ'όλη τη διάρκεια της πενταετίας, η πληρωμή των τόκων θα απαιτήσει σημαντικά ποσά, για την πληρωμή των οποίων θα πρέπει αναγκαστικά να δημιουργηθούν πρωτογενή

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

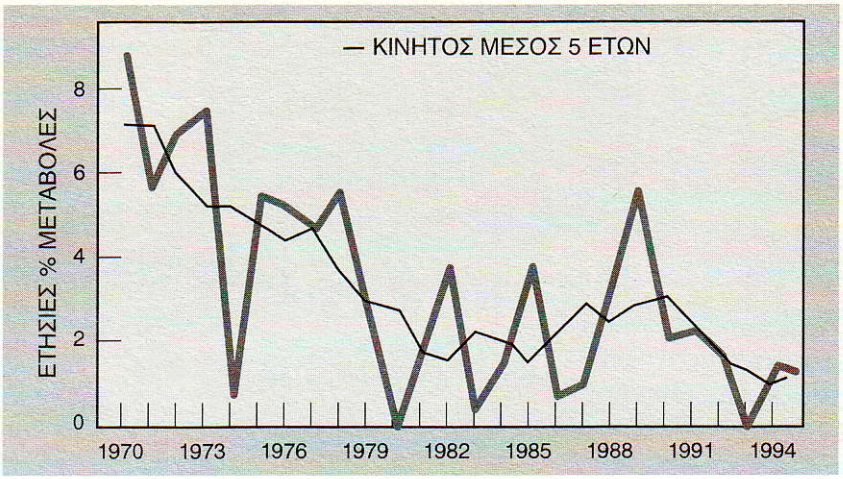

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΗ ΠΡΟΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

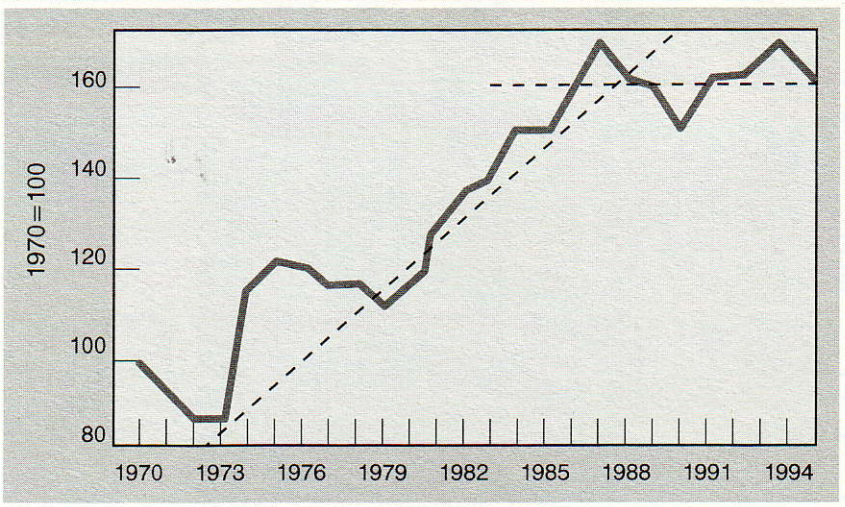

ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΡΕΟΣ ΩΣ ΠΟΣΟΣΤΟ ΤΟΥ ΑΕΠ

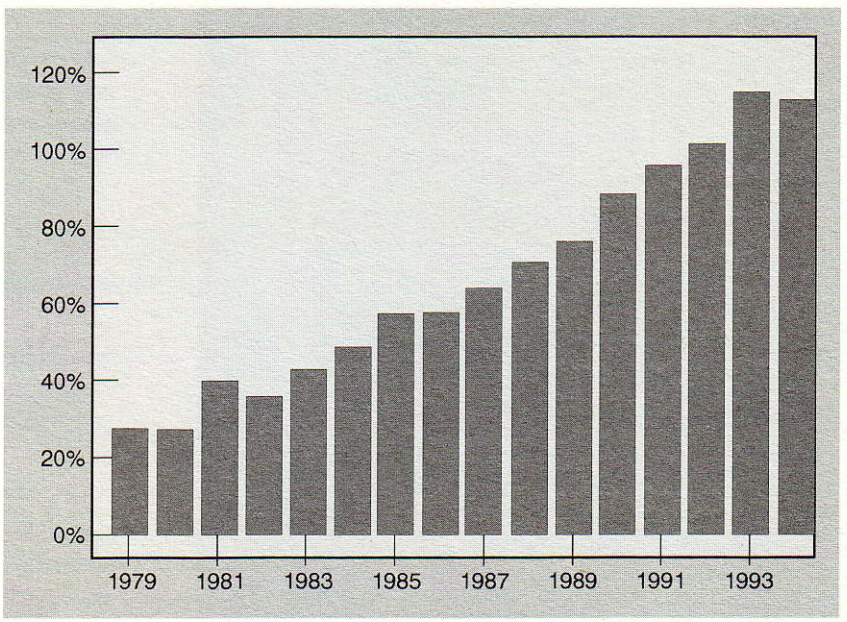

πλεονάσματα. Ήδη, η διαδικασία παραγωγής πρωτογενών πλεονασμάτων έχει εκκινήσει (βλ.στο σχετικό διάγραμμα). Βεβαίως, οι πληρωτέοι τόκοι θα παρουσιάσουν κάποια μείωση εξαιτίας της πτώσης των επιτοκίων, αλλά το 1999, προβλέπεται ότι θα ανέρχονται ακόμη στο 7% του ΑΕΠ. Έτσι, το δημόσιο χρέος, εκείνη τη χρονιά, δεν θα είναι μικρότερο από το 103% του προϊόντος.

Σε πτώση τα πραγματικά επιτόκια

Πτώση παρουσιάζουν τα πραγματικά επιτόκια από τον Οκτώβριο του '94 και μετά. Ωστόσο, παραμένουν υψηλά εν συγκρίσει με τον ρυθμό αύξησης του ΑΕΠ. 'Οταν η διαφορά πραγματικών επιτοκίων-ΑΕΠ παραμένει θετική για μεγάλο χρονικό διάστημα, προσδίδει στο δημόσιο χρέος το χαρακτήρα της εκρηκτικής αύξησης. Με δεδομένη την περιοριστική νομισματική πολιτική και τη θετική διαφορά επιτοκίων-ρυθμού οικονομικής μεγέθυνσης, ο μόνος τρόπος σταθεροποίησης του χρέους είναι πλέον η δημιουργία πρωτογενών πλεονασμάτων.

ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑΤΑ

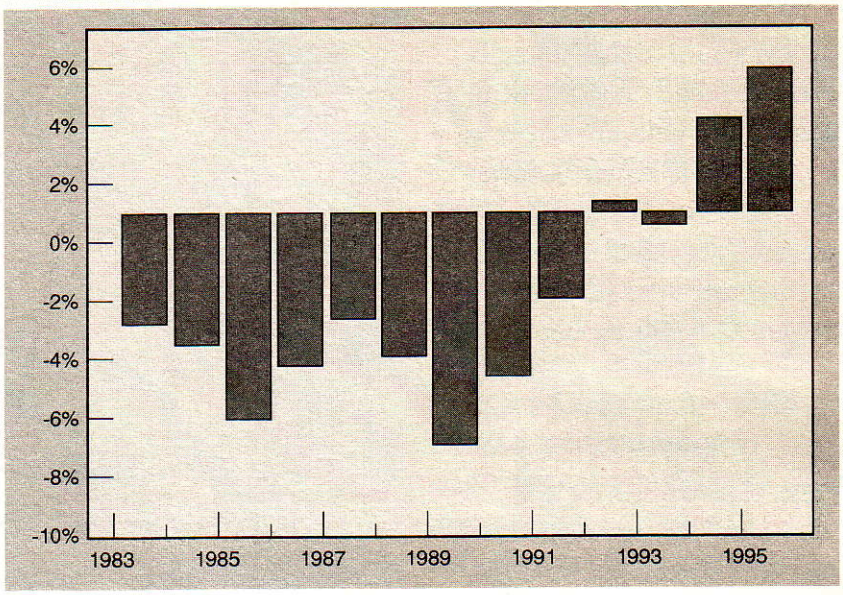

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΤΟΚΙΑ

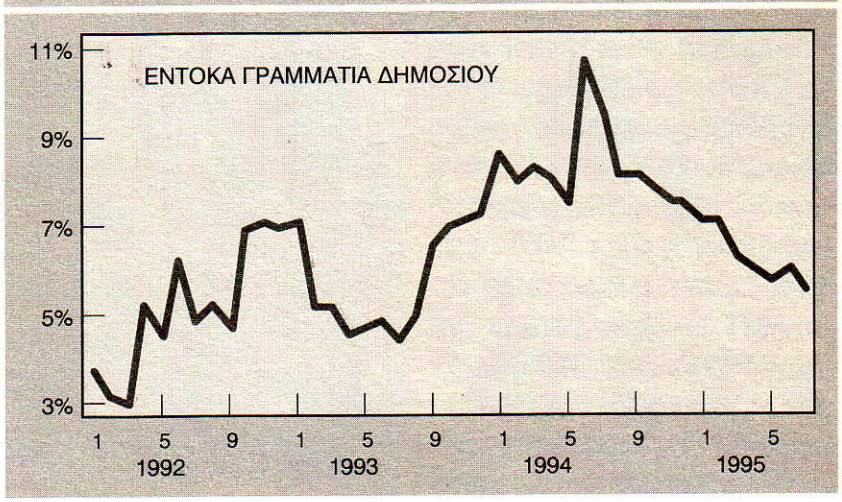

ΚΡΟΣΚΟΠΙΟ ΤΟΥ ΙΝΕ

οτικών τη λύση...

«στην Ελλάδα το κόστος εργασίας είναι σε τόσο χαμηλά επίπεδα που δε νοείται περαιτέρω μείωσή του».

«Ωστόσο όταν εξετάζει κανείς τρόπους βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη του συγχρόνως τόσο τον παράγοντα του κόστους παραγωγής όσο και την ποιότητα των προϊόντων. Σε αυτή την τελευταία διάσταση θα πρέπει να στραφεί η ελληνική βιομηχανία».

Στην έρευνα τονίζεται ότι την τελευταία δεκαετία - στο όνομα της ανταγωνιστικότητας - έχουν εφαρμοστεί πολιτικές λιτότητας, οι οποίες είχαν ως κύριο χαρακτηριστικό τη συμπίεση των μισθών.

Οπως επισημαίνεται εάν μετρήσει κανείς την πορεία της βιομηχανικής ανταγωνιστικότητας, μόνο με βάση τις μεταβολές του κόστους παραγωγής θα έχει μονοδιάστατη εικόνα.

Ως ανταγωνιστικότητα θα μπορούσε να οριστεί, η ικανότητα που διαθέτει μία επιχείρηση, ένας κλάδος ή η εθνική οικονομία, να διατηρεί ή να αυξάνει το μερίδιό της στην εσωτερική και τη διεθνή αγορά.

Αυτό γίνεται δυνατό με τους εξής τρόπους: Με το πλεονέκτημα που παρέχει το χαμηλό κόστος παραγωγής άρα και τις χαμηλές τιμές του προϊόντος, καθώς επίσης και με το πλεονέκτημα της παραγωγής διαφοροποιημένων ποιοτικά προϊόντων.

Η τελική τιμή του προϊόντος καθορίζεται από το κόστος εργασίας, το κόστος ενδιαμέσων καταναλώσεων, το κόστος κεφαλαίου και τη συναλλαγματική ισοτιμία του εθνικού νομίσματος.

Στην έρευνα επισημαίνεται ότι ήδη στη χώρα μας το κόστος εργασίας έχει συμπιεστεί αρκετά, αφού για χρόνια στήριξε τη λογική της βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας, μέσω μόνο του περιορισμού των μισθών.

Στα στοιχεία της έρευνας αναφέρονται τα εξής:

• Στην Ελλάδα το κόστος εργασίας, αντιπροσωπεύει το χαμηλότερο ποσοστό - μόλις 17% - στο συνολικό κόστος παραγωγής έναντι του 1/3 που αναλογεί στις ανεπτυγμένες χώρες της Ευρωπαϊκής Ενωσης.

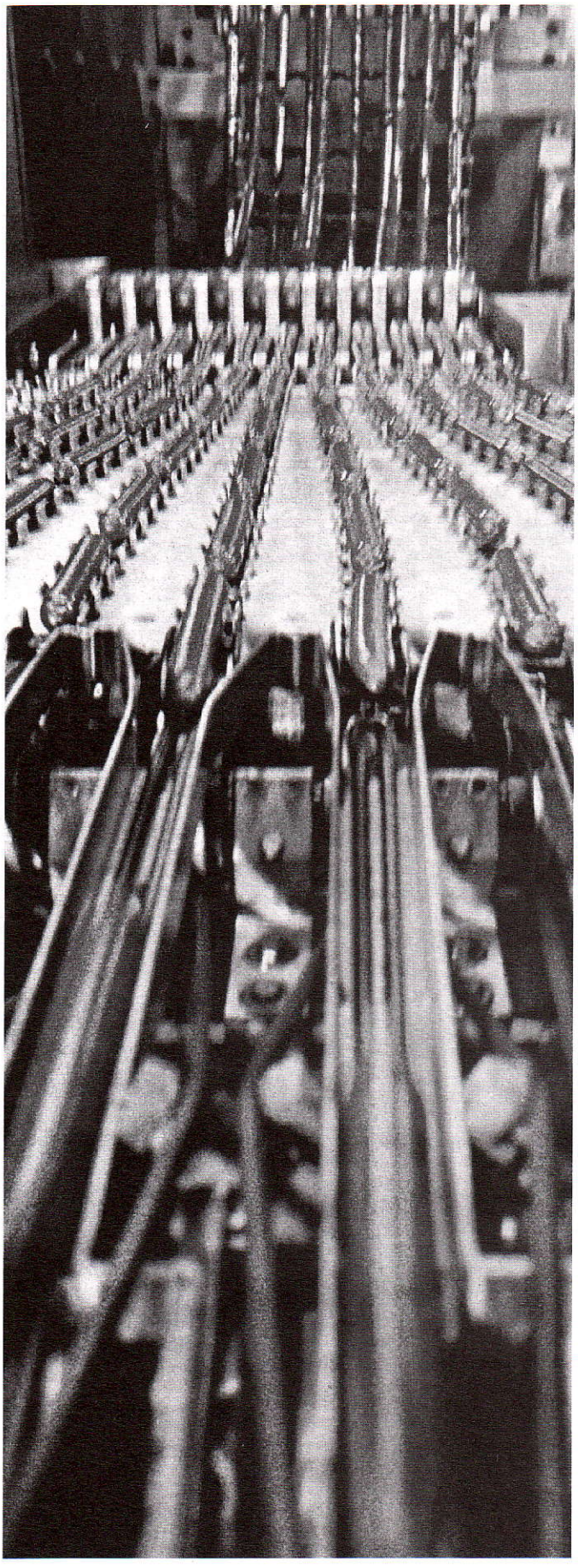

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

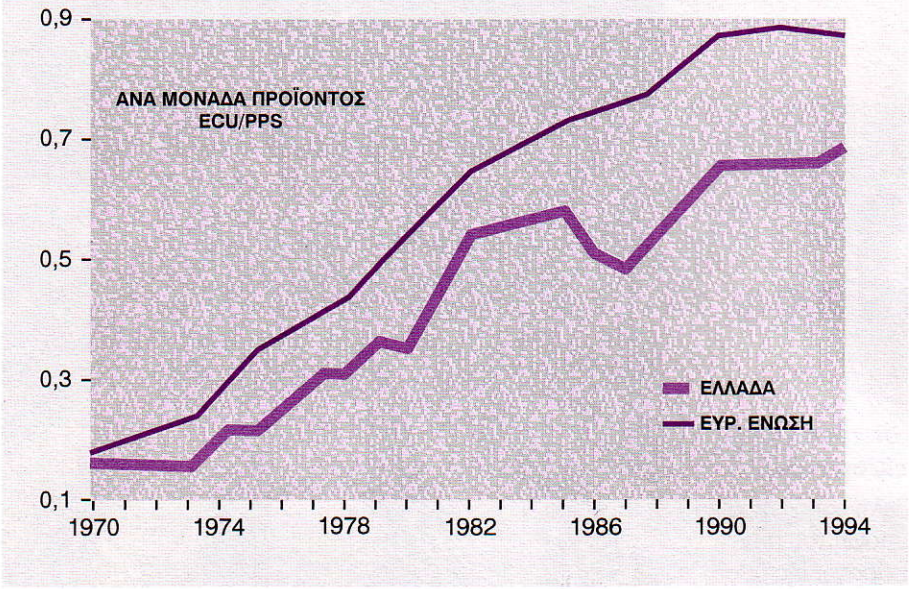

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 1

ΜΟΝΑΔΙΑΙΟ ΚΟΣΤΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

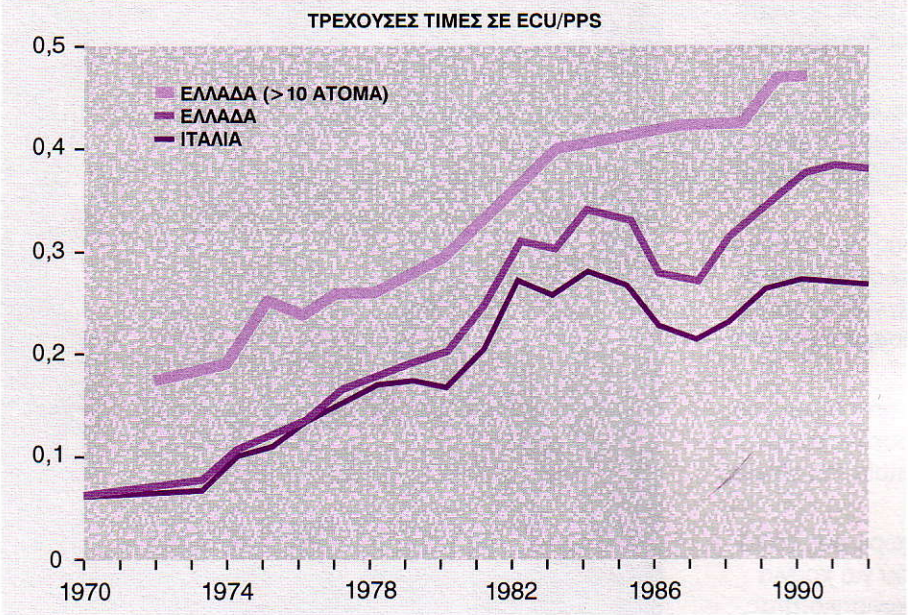

ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ 2

«Δε νοείται περαιτέρω μείωση του κόστους

Εάν κατά συνέπεια, η ανταγωνιστικότητα των προϊόντων είχε άμεση σχέση μόνο με το κόστος εργασίας, τότε η ελληνική βιομηχανία θα ήταν σε προνομιακή θέση. Αντιθέτως, η έρευνα λαμβάνει ως παράδειγμα τη Γερμανική βιομηχανία, η οποία με βάση τα παραπάνω στοιχεία θα αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα ανταγωνιστικότητα, αφού έχει τους καλύτερα αμειβόμενους εργαζόμενους στον κόσμο, το υψηλότερο επίπεδο κοινωνικών παροχών ενώ παράλληλα το μάρκο ακολουθεί ανοδική πορεία.

Ομως η πραγματικότητα είναι αντίθετη αφού η Γερμανία είναι η πρώτη εξαγωγική δύναμη στον κόσμο.

Στην έρευνα γίνεται σαφές ότι απαιτείται να δοθεί μεγαλύτερο βάρος σε μία άλλη διάσταση της ανταγωνιστικότητας η οποία εξαρτάται από την ποιότητα των προϊόντων.

Στην περίπτωση αυτή οι βιομηχανίας που στηρίζονται σ' αυτού του είδους την ανταγωνιστικότητα, αποδεσμεύονται από το βάρος του κόστους παραγωγής και των συναλλαγματικών ισοτιμιών, αφού καθοριστικό ρόλο για την επικράτηση των προϊόντων τους στην αγορά, διαδραματίζει η ποιοτική διαφοροποίησή τους η οποία επιτυγχάνεται με την ανάπτυξη της έρευνας, τεχνολογικών και καινοτομικών εφαρμογών, εκπαίδευσης, οργάνωσης παραγωγής καθώς και οικονομικών, αναπτυξιακών και κοινωνικών υποδομών.

Η ΓΣΕΕ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Το ΙΝΕ επεξεργάζεται τα αιτήματα της νέας σύμβασης

Η ΓΣΕΕ - μετά τη συνεδρίαση της διοίκησής της στις 6.9.1995 - ανέθεσε στο Ινστιτούτο Εργασίας τη σύνταξη, έως τις αρχές Οκτωβρίου, πρότασης για τα οικονομικά και θεσμικά αιτήματα που θα προβάλλει ενόψει των διαπραγματεύσεων για τη νέα Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας.

Τη σύνταξη της πρότασης σε ό,τι αφορά το οικονομικό μέρος ανέλαβαν ο επιστημονικός διευθυντής του ΙΝΕ Σ. Ρομπόλης και ο επιστημονικός συνεργάτης Π. Ρυλμόν. Το θεσμικό μέρος θα επεξεργαστεί ο επιστημονικός συνεργάτης του Ινστιτούτου Γ. Κουζής.

Οι βασικές κατευθύνσεις των αιτημάτων της ΓΣΕΕ - όπως τέθηκαν από τη διοίκηση της Συνομοσπονδίας - περιλαμβάνουν στο οικονομικό μέρος **την προστασία και τη βελτίωση των εισοδημάτων των εργαζομένων.**

Κατά την επεξεργασία της πρότασης θα ληφθούν υπόψη οι μελέτες του ΙΝΕ για την απώλεια του εργατικού εισοδήματος τα τελευταία 10 χρόνια.

Στο θεσμικό μέρος το βάρος της πρότασης θα επικεντρωθεί στα ζητήματα απασχόλησης και ανεργίας με κεντρικό θέμα τη μείωση των ωρών εργασίας στις 35 την εβδομάδα.

Για τη διαμόρφωση των θεσμικών αιτημάτων θα ληφθούν υπόψη οι ομόφωνες αποφάσεις της Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής (ΟΚΕ) καθώς και η μελέτη για το 35ωρο που εκπονείται στο ΙΝΕ από επιστημονική επιτροπή στην οποία επικεφαλής είναι ο επιστημονικός διευθυντής Σ. Ρομπόλης και συμμετέχουν οι συνεργάτες του ΙΝΕ, ο Ηλ. Ιωακείμογλου, ο Σ. Αλεξανδρόπουλος και ο Β. Τακούδης.

Η τελική πρόταση του ΙΝΕ για το νέο διεκδικητικό πλαίσιο θα αποτελέσει αντικείμενο διαλόγου στη ΓΣΕΕ και θα ληφθούν οριστικές αποφάσεις για το πλαίσιο καταγγελίας της σύμβασης.

ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΙΝΕ ΓΙΑ ΤΑ «ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΚΑΒΑΛΑΣ»

Ευοίωνες προοπτικές στον κλάδο των πλαστικών

Η επαναλειτουργία της επιχείρησης «Πλαστικά Καβάλας ΑΕΒΕΕ» ως αυτόνομη μονάδα, με εκσυγχρονισμένη παραγωγική ικανότητα και αυτόνομο δίκτυο πωλήσεων, αποτελεί ρεαλιστική προοπτική με βάση τα στοιχεία που παραθέτει στην διαγνωστική έκθεση της επιχείρησης, ο επιστημονικός συνεργάτης του ΙΝΕ-ΓΣΕΕ Χρ. Τριανταφύλλου.

Συγκεκριμένα στην έκθεση επισημαίνεται ότι οι προοπτικές της ζήτησης των προϊόντων της επιχείρησης, είναι θετικές, γεγονός που συνηγορεί και με τις θετικές εξελίξεις του κλάδου, στη διαμόρφωση από τους ενδιαφερόμενους επιχειρηματικούς και κοινωνικούς φορείς του αναγκαίου κεφαλαίου, για τη λειτουργία και ανάπτυξη της επιχείρησης, παράλληλα με την αξιοποίηση των κινήτρων διαμέσου των υφισταμένων αναπτυξιακών νόμων.

Ωστόσο σημειώνεται ότι για την επαναλειτουργία της εταιρείας απαιτείται να υπάρξει εξειδίκευση σε ορισμένα προϊόντα και εδώ το παράδειγμα των μικρών επιχειρήσεων που έχουν εξειδικευτεί στα πλαίσια του συγκεκριμένου κλάδου είναι ενδεικτικό.

Κατ' αρχήν η έκθεση αναφέρεται στην πορεία της επιχείρησης από την ίδρυσή της μέχρι σήμερα.

Η Εταιρεία «Πλαστικά Καβάλας Α.Ε.» συστάθηκε το 1973. Η επιχείρηση διακόπτει τις εργασίες της κατά την περίοδο 1981-83.

Επαναλειτουργεί το 1983 μετά από ένταξή της στον Οργανισμό Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων (ΟΑΕ), με αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου από 197 εκατ. δρχ. σε 1,267 δισ. δρχ. ύστερα από μετοχοποίηση των χρεών της από τις Κρατικές Τράπεζες (Εθνική Τράπεζα, Τράπεζα Επενδύσεων).

Ρεαλιστική η επαναλειτουργία του εργοστασίου με εκσυγχρονισμένο εξοπλισμό

Το 1989 η ΑΕ Πλαστικά Μακεδονίας για να αντιμετωπίσει τον ανταγωνισμό του Ομίλου Πετζετάκη εξαγοράζει τα Πλαστικά Καβάλας. Ο εξοντωτικός πόλεμος τιμών και ο αδυσώπητος εμπορικός ανταγωνισμός στον τομέα των πλαστικών σωλήνων στις αρχές της 10ετίας του '90, είχαν ως αποτέλεσμα την εξαγορά το 1993 πλειοψηφικού πακέτου της ΑΕ Πλαστικά Μακεδονίας και φυσικά των συνδεδεμένων με αυτήν εταιρειών από την Α.Γ. Πετζετάκη Α.Ε. Κατ' αυτόν τον τρόπο τα «Πλαστικά Καβάλας Α.Ε.» ελέγχονταν από τον Ομιλο Πετζετάκη, αλλάζοντας συγχρόνως και νομική μορφή («Πλαστικά Καβάλας ΑΒΕΕ»).

Δύο μόλις χρόνια μετά την εξαγορά, ο Ομιλος Πετζετάκη αποφασίζει να κλείσει το εργοστάσιο των Πλαστικών Καβάλας, γιατί όπως δηλώνει η λειτουργία του δεν είναι συμφέρουσα και απαιτούνται πολυδάπανες επενδύσεις, προκειμένου να εκσυγχρονιστεί και να καταστεί οικονομικά βιώσιμο, τονίζοντας παράλληλα ότι η ζήτηση μπορεί να καλυφθεί από τα άλλα δύο εργοστάσια του Ομίλου σε ότι αφορά τους σωλήνες και από τα «Πλαστικά Κρήτης Α.Ε.» (επιχείρηση Γ. Λεπιδάκη) σε ότι αφορά τα φύλλα πολυαιθυλενίου.

Εύλογα δημιουργείται το ερώτημα αν ο Ομιλος Πετζετάκη αγοράζοντας την επιχείρηση είχε ως στρατηγικό στόχο την απορρόφηση του κύκλου εργασιών των πλαστικών Καβάλας, προκαθορίζοντας έτσι το αρνητικό μέλλον (κλείσιμο) της επιχείρησης.

Η επιχείρηση απασχολούσε 120 εργαζομένους σε τρεις βάρδιες και ήταν συνεχούς (24ωρου) λειτουργίας. Απ' αυτούς - το 1992 - το 63% απασχολείτο για την παραγωγή σωλήνων PVC και το 45% στο τμήμα πολυαιθυλενίου.

Η έκθεση εκτιμά ότι οι προοπτικές του κλάδου των πλαστικών προδιαγράφονται θετικές μετά από μία σχετική ύφεση στις αρχές της δεκαετίας.

Σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας η συνολική παραγωγή προϊόντων από πλαστική και ελαστική ύλη αυξήθηκε κατά 9,4% το 1994.

Οι παράγοντες που συνηγορούν στην προοπτική των θετικών εξελίξεων και στην αύξηση της ζήτησης είναι οι εξής:

- Η έναρξη των δημοσίων έργων που εντάσσονται στο Β΄ κοινοτικό Πλαίσιο στήριξης θα συμβάλλει στην παραγωγική αναζωογόνηση του κλάδου. Οι δήμοι και οι κοινότητες αποτελούν βασικούς πελάτες των σωληνών που χρησιμοποιούνται για τα συστήματα αποχέτευσης. Επίσης για το δίκτυο φυσικού αερίου θα χρησιμοποιηθούν σωλήνες από πολυαιθυλένιο.
- Σε ότι αφορά τα πλαστικά φύλα για αγροτικές χρήσεις, στη διαμάχη που υπήρχε στα μέσα της 10ετίας του '80 για το αν τα θερμοκήπια θα πρέπει να καλύπτονται με γυαλί ή με πλαστικό υπερίσχυσε το δεύτερο. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ότι όλες οι ανοικτές καλλιέργειες που μετατρέπονται σε θερμοκήπια θα αυξάνουν τη ζήτηση σε πλαστικά φύλλα. Επιπλέον πρόκειται για προϊόν αναλώσιμο που χρειάζεται συχνά αντικατάσταση (από 6 μήνες μέχρι 2 χρόνια ανάλογα με την ποιότητα, τις κλιματολογικές συνθήκες κ.λ.π.).

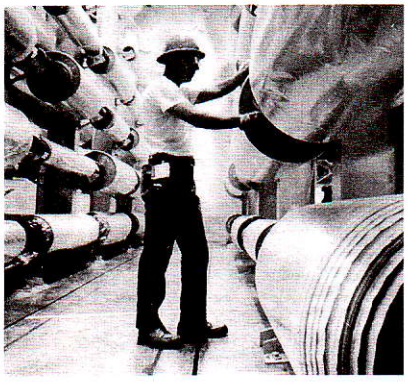

- Σε ότι αφορά τη διεθνή ζήτηση και ειδικότερα αυτή που προέρχεται από τις χώρες της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων οι προοπτικές χαρακτηρίζονται θετικές (μεγάλη αγορά θα αποτελέσει η πρώην Γιουγκοσλαβία μετά την άρση του εμπάργκο).

Με βάση τα παραπάνω η έρευνα εκτιμά ότι υπάρχουν προοπτικές για την επιχείρηση αρκεί να βελτιώσει το ήδη χαμηλό επίπεδο του μηχανολογικού της εξοπλισμού. (Η σημερινή διοίκηση των «Πλαστικών Καβάλας» ισχυρίζεται ότι για τον εκσυγχρονισμό απαιτείται το ποσό των 3,4 δισ. δραχμών).

Οι συσσωρευμένες ζημιές και το ύψος των επενδύσεων που απαιτούνται για τον εκσυγχρονισμό της επιχείρησης αποτελούν το «αγκάθι» για την επαναλειτουργία της αφού όπως προαναφέρθηκε οι προοπτικές του κλάδου είναι θετικές.

Τέλος, στην έρευνα σημειώνεται η εκτίμηση ότι ο όμιλος Πετζετάκη δε φαίνεται διατεθειμένος να επαναφέρει σε παραγωγική λειτουργία το εργοστάσιο. Περιλαμβάνεται ταυτόχρονα η θέση των εργαζομένων για την επιστροφή της επιχείρησης στον ΟΑΕ ώστε να επαναλειτουργήσει αφού μεταβιβαστεί σε άλλο επιχειρηματικό φορέα ο οποίος με βάση το μέσο -μακροπρόθεσμο επενδυτικό του σχέδιο θα εξασφαλίζει τη βιωσιμότητα, την ορθολογική ανάπτυξη και την απασχόληση στη συγκεκριμένη επιχείρηση.

Η επιστροφή στον ΟΑΕ μπορεί να γίνει με το αιτιολογικό ότι παραβιάστηκαν οι όροι μεταβίβασης (δηλαδή οι υποσχέσεις για συνέχιση της λειτουργίας και διατήρησης του προσωπικού) όταν τα Πλαστικά Καβάλας εξαγοράστηκαν από τα Πλαστικά Μακεδονίας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ LEONARDO

Προτάσεις του Ινστιτούτου για διεθνικά πιλοτικά προγράμματα

Της **Βίβιαν Γαλατά**
Επιστημονικής συνεργάτιδας ΙΝΕ/ΓΣΕΕ

Το πρόγραμμα LEONARDO DA VINCI, που υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο Υπουργών της Ευρωπαϊκής Ενωσης στις 6 Δεκεμβρίου 1994, αποβλέπει να ενισχύσει την ποιότητα και την πολυμορφία της επαγγελματικής κατάρτισης, την ευελιξία και τη σύνδεση των συστημάτων της αρχικής και συνεχούς επαγγελματικής κατάρτισης με την αγορά εργασίας και την παραγωγή, διαδραματίζοντας καθοριστικό ρόλο στη διαδικασία οικονομικής ανάπτυξης, στην προώθηση της απασχόλησης και στην προσωπική εξέλιξη του ατόμου, την επαγγελματική ένταξη και εξέλιξή του.

Δίνοντας προτεραιότητα στη διακρατική συνεργασία και στην κοινή επεξεργασία στόχων και ενεργειών, στην καινοτομία των ενεργειών, στην οριζόντια συνεργασία και αποφυγή αυστηρής καθετοποίησης και τμηματοποίησης των ενεργειών κατάρτισης, το πρόγραμμα LEONARDO προωθεί τρεις τύπους μέτρων για το χρονικό διάστημα 1994-1999:

- Ανάπτυξη διεθνικών πιλοτικών προγραμμάτων, μέσω της εφαρμογής κοινών εκπαιδευτικών μεθόδων, διάγνωσης εκπαιδευτικών αναγκών, εκπόνησης κοινών εκπαιδευτικών πακέτων, εκπαίδευσης εκπαιδευτών και εκμάθησης ξένων γλωσσών.
- Διακρατικές τοποθετήσεις και ανταλλαγές προγραμμάτων, εμπειριών, τεχνογνωσίας και συμμετεχόντων σε προγράμματα κατάρτισης (διαχειριστών, εκπαιδευτών, εκπαιδευομένων), με σκοπό τη βελτίωση της ποιότητας της κατάρτισης.
- Ερευνες και αναλύσεις στο πλαίσιο της διάγνωσης εκπαιδευτικών αναγκών, ειδικοτήτων, νέων τύπων επιμόρφωσης και επένδυσης στην ποιοτική κατάρτιση, καθώς και στην ανάπτυξη στατιστικών μεθόδων και στοιχείων ως προς την αποτελεσματικότητα της παρεχόμενης κατάρτισης, τους διατιθέμενους πόρους και την εξέλιξη των καταρτιζομένων.

Το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, σε μια προσπάθεια ενίσχυσης του ρόλου του στη διαμόρφωση πολιτικών και δομών «διά βίου» κατάρτισης, υπέβαλλε 6 προτάσεις διεθνικών πιλοτικών προγραμμάτων που αφορούν:

1. Ευρωπαϊκό συντονισμό των εκπαιδευτικών υπηρεσιών που παρέχονται στους νέους μέσω της προώθησης της συνεργασίας και του συνκαθορισμού προγραμμάτων κατάρτισης καθώς και της επιρροής των τοπικών κοινοπραξιών στη σύνδεση της κατάρτισης με τις ανάγκες των νέων και με τις εξελισσόμενες ανάγκες της αγοράς εργασίας.
2. Περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση για τα συνδικάτα και την τοπική αυτοδιοίκηση, με σκοπό να συνδεθεί η ποιότητα της επαγγελματικής κατάρτισης, η αναβάθμιση των εργασιακών σχέσεων, η ανάπτυξη της προσωπικότητας των εργαζομένων με την προστασία του περιβάλλοντος, την πρόληψη ρυπογόνων ενεργειών και την εκπαίδευση σε συναφή περιβαλλοντικά θέματα, με σύγχρονες εκπαιδευτικές μεθόδους.
3. Διερεύνηση του θεσμού των Επιχειρησιακών Συμβουλίων εργαζομένων σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο καθώς και ενίσχυση αυτού, μέσω της εκπαίδευσης των εκπροσώπων των κοινωνικών εταίρων στα επιχειρησιακά συμβούλια.
4. Εκπόνηση μεθοδολογίας και εκπαιδευτικού πακέτου για την εκμάθηση ξένων γλωσσών (αγγλικά, γαλλικά, κ.λ.π.) σε συνδικαλιστές.
5. Εκπόνηση Οδηγού συνδικαλιστικής επιμόρφωσης για τη διαπραγμάτευση ζητημάτων κατάρτισης σε επίπεδο συλλογικών διαπραγματεύσεων.
6. Εκπαίδευση εκπαιδευτών και εκπαιδευτικό υλικό για την επιμόρφωση των εργαζομένων γυναικών και την προώθηση των ίσων ευκαιριών μέσων από συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Επιπρόσθετα, το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ συμμετέχει σε αρκετές προτάσεις που συντονίζουν άλλοι φορείς και εντάσσονται στο πλαίσιο των προτεραιοτήτων του. Οι προτάσεις αφορούν διακρατικά και διακλαδικά σεμινάρια για διαχειριστές προγραμμάτων κατάρτισης, νέες δυνατότητες επαγγελματικού προσανατολισμού, βελτίωση ποιότητας προγράμματος κατάρτισης στα πλαίσια του κοινωνικού αποκλεισμού, στήριξη της διαδικασίας μετάβασης από την υποχρεωτική εκπαίδευση στην επαγγελματική κατάρτιση και την απασχόληση, σύστημα παρακολούθησης των ενεργειών κατάρτισης, πιστοποίηση και αναγνώριση των αναπτυσσομένων ικανοτήτων και ειδικοτήτων και σύστημα κατάρτισης προς όφελος των Μικρο μεσαίων επιχειρήσεων.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ

Τα πρώτα συμπεράσματα από το νέο σύστημα αξιολόγησης

Του **Β. Παπαδόγαμβρου**
Διευθυντή ΚΕΚ/ΙΝΕ

Με τις εγκρίσεις των προγραμμάτων Συνεχιζόμενης Επαγγ. Κατάρτισης για ανέργους που ανακοίνωσε πρόσφατα το Υπ. Εργασίας αρχίζει η φάση της υλοποίησής τους κατά τη διάρκεια της οποίας θα γίνει και η ουσιαστική αξιολόγηση για την πιστοποίηση των οργανισμών κατάρτισης (ΚΕΚ) σε σχέση με την ποιότητα των προγραμμάτων και την αποτελεσματικότητα όσον αφορά την ώθηση των εργαζομένων στην αγορά εργασίας.

Από μια πρώτη κριτική προσέγγιση του συστήματος κριτηρίων και των διαδικασιών αξιολόγησης συμπεραίνονται τα εξής:

1. Από το σύνολο των προγραμμάτων για την αντιμετώπιση της ανεργίας, στους φορείς κατάρτισης των συνδικάτων εγκρίθηκε μόλις το 1,9% για υλοποίηση σε πανελλαδική κλίμακα.

Είναι γνωστό ότι τα συνδικάτα διαθέτουν μόνιμες υποδομές και δομές κατάρτισης από τις πλέον αξιόπιστες, με ιδιαίτερα αποκεντρωμένο χαρακτήρα, οι οποίες αναπτύχθηκαν αποτελεσματικά από προηγούμενα κοινοτικά προγράμματα. Φαίνεται όμως ότι η αξιοποίηση των δομών αυτών σε όσον το δυνατόν μεγαλύτερο βαθμό δεν ενδιαφέρει ιδιαίτερα.

2. Ενα δεύτερο, αρχικό συμπέρασμα είναι ότι παρά την αξιοκρατική κατεύθυνση του νέου συστήματος, στην πράξη υπερίσχυσαν της αναγκαιότητας πολιτικής βούλησης οι παγιωμένοι μηχανισμοί και αντιλήψεις του παρελθόντος.

3. Το τρίτο σημείο που παρουσιάζει ενδιαφέρον είναι οι ενδείξεις ιδιαίτερης ανισορροπίας μεταξύ του Δημόσιου του Κοινωνικού και Ιδιωτικού τομέα. Ο τελευταίος ενδέχεται να καλείται για υλοποίηση ποσοστού προγραμμάτων πάνω από το 60% του συνόλου.

Χωρίς να υποτιμώνται οι δυνατότητες και η αναγκαιότητα συμμετοχής όλων στα πλαίσια μιας ισορροπημένης αξιοκρατικής λογικής και διαδικασίας, τα συνδικάτα, λόγω της φύσης τους, διατηρούν το «προνόμιο» της αυξημένης ευαισθησίας στα ζητήματα της αντιμετώπισης της ανεργίας, πράγμα που καθημερινά αποδεικνύουν στην πράξη.

4. Με αφορμή τα πρώτα ανεπίσημα μηνύματα από την «αγορά» στον τομέα της κατάρτισης, λένε ότι κάποιοι φορείς δεν αντέχουν το μικρό ή μεγάλο όγκο προγραμμάτων που τους εγκρίθηκε, πράγμα που δημιουργεί εκ των προτέρων αμφιβολίες όχι μόνο για την ποιότητα αλλά και γι' αυτήν ακόμη τη δυνατότητα υλοποίησης.

Το ενδιαφέρον των συνδικάτων για άμεση ανάμειξη στα θέματα της επαγγελματικής κατάρτισης είναι εδώ και αρκετό καιρό προφανές.

Η ποιότητα και η δυναμική των αλλαγών στο πεδίο της επαγγελματικής κατάρτισης απαιτούν εγγυήσεις που μόνο αποφασιστικές πολιτικές επιλογές, διαφανείς και αντικειμενικές διαδικασίες αιτιολόγησης και ελέγχου μπορούν να παρέχουν.

Για να γίνει αυτό πρέπει πριν να γίνει κατανοητό ότι η επαγγελματική κατάρτιση είναι προορισμένη να έχει θέση όλο και ουσιαστική στη διαπραγμάτευση και τις εργασιακές σχέσεις, ως κρίσιμο πεδίο συμφωνίας αλλά και συμμετοχής των εργαζομένων.

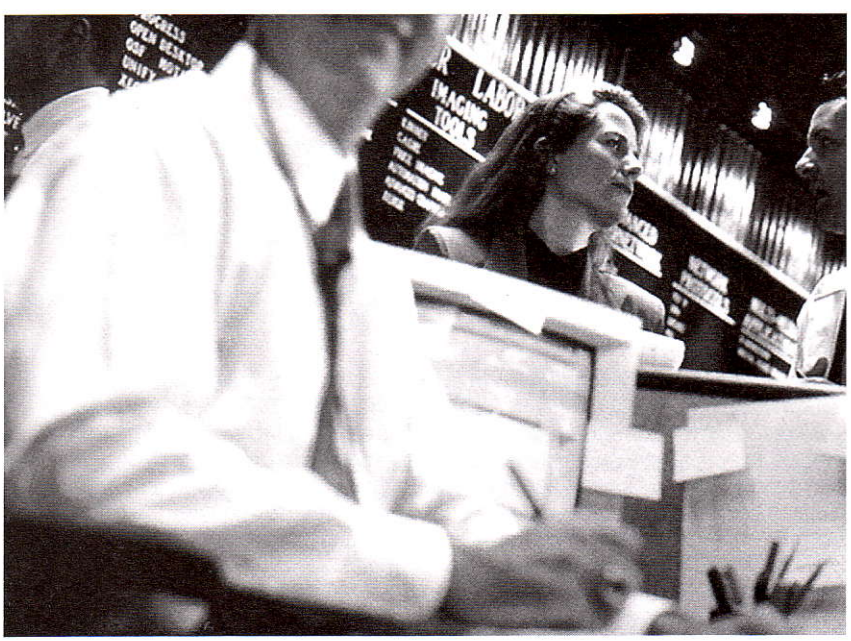

ΙΝΕ/ΓΣΕΕ - ΕΛ.ΙΝ.Υ.Α.Ε.-ΔΣΒΕΕ

Συμφωνία αμοιβαίας συνεργασίας

Συμφωνία για την ανάπτυξη συνεργασίας υπέγραψαν το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, το Ελληνικό Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας (ΕΛ.ΙΝ.Υ.Α.Ε.) κι ο Διεπιχειρησιακός Σύνδεσμος Βιομηχανικής και Επαγγελματικής Επιμόρφωσης (ΔΣΒΕΕ).

Η συνεργασία αφορά κυρίως θέματα κοινής υποβολής προγραμμάτων σε εθνικό και διακρατικό επίπεδο, την αμοιβαία παραχώρηση χώρων και εξοπλισμού και τη διενέργεια μελετών για θέματα συνθηκών εργασίας και προώθησης της απασχόλησης.

Αναλυτικά η συμφωνία για συνεργασία αφορά τα εξής πεδία:

- **Διδακτικό Προσωπικό: Αμοιβαία Προτίμηση Εκπαιδευτών.** Οι ανωτέρω αναφερόμενοι Οργανισμοί οι οποίοι υλοποιούν προγράμματα Επιμόρφωσης - Κατάρτισης ανθρώπινου δυναμικού, συμφωνούν τη συνεργασία του για την και από κοινού υποβολή προγραμμάτων εκπαίδευσης και κατάρτισης και την αμοιβαία προτίμηση των στελεχών - εκπαιδευτών τους.
- **Υλικοτεχνική Υποδομή: Αμοιβαία παραχώρηση χώρων και πρόσθετου εξοπλισμού.** Οι ανωτέρω αναφερόμενοι Οργανισμοί επιδιώκοντας τη μέγιστη αποτελεσματικότητα συμφωνούν για την αμοιβαία παραχώρηση χώρων και πρόσθετου εξοπλισμού αυτών ανάλογα με τη διαθεσιμότητά τους για την υλοποίηση δραστηριοτήτων τους σε εθνικό και περιφερειακό επίπεδο με στόχο τη συμπληρωματικότητα στην αξιοποίηση των υποδομών.
- **Προγράμματα: Δυνατότητες κοινής υποβολής Διακρατικών και Εθνικών Προγραμμάτων.** Οι ανωτέρω οργανισμοί με στόχο τη συντονισμένη, έγκυρη και αξιόπιστη παρουσία τους στον Ευρωπαϊκό και Διεθνή χώρο, συμφωνούν σε συνεργασία τους για την από κοινού συμμετοχή σε διακρατικά προγράμματα στα πεδία της εκπαίδευσης, κατάρτισης των εργασιακών σχέσεων και των συνθηκών εργασίας.
- **Μελέτες:** Δυνατότητες συνεργασίας σε μελέτες που αφορούν τις συνθήκες εργασίας και προώθησης της απασχόλησης σε επίπεδο κλάδων και περιφερειών της χώρας.
- **Προβολή:** Συνεργασία στην προβολή δραστηριοτήτων των συμβαλλομένων σε πεδία κοινού ενδιαφέροντος όπως έρευνας, κατάρτισης, πληροφόρησης.
- **Ανάπτυξη υποδομών Συνεργασίας** στην Επέκταση του Δικτύου των Παραρτημάτων ΕΛ.ΙΝ.Υ.Α.Ε. - ΔΣΒΕΕ - ΙΝΕ (ΓΣΕΕ) με στόχο την Εθνική εμβέλεια και τη συμπληρωματικότητα στην κάλυψη εκπαιδευτικών, ερευνητικών και αναγκών πληροφόρησης των εργαζομένων και των εργοδοτών.

Ως διάρκεια της παρούσας συμφωνίας ορίζεται η περίοδος υλοποίησης του Β΄ ΚΠΣ. Για κάθε ένα από τα ανωτέρω πεδία οι όροι συνεργασίας θα περιγράφονται με ιδιαίτερο συμφωνητικό.

Για τον συντονισμό της συνεργασίας των ανωτέρω οργανισμών δημιουργείται κοινή Επιτροπή Εργασίας στην οποία συμμετέχουν Εκπρόσωποι των Οργανισμών και η οποία συνέρχεται τακτικά κάθε μήνα.

Η 82η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Οι εργαζόμενοι στα ορυχεία και το φασόν στο μικροσκόπιο της ΔΟΕ

Η προστασία των εργαζόμενων κατ' οίκον (φασόν) και η σύνταξη διεθνούς συμβάσεως για την υγιεινή και ασφάλεια των εργαζόμενων στα ορυχεία, ήταν δύο από τα βασικότερα θέματα με τα οποία ασχολήθηκε η 82η ετήσια Σύνοδος της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, που συνεδρίασε στη Γενεύη από τις 6 έως τις 23 Ιουνίου. Στη σύνοδο πήραν μέρος αντιπροσωπείες των 169 κρατών-μελών του ΟΗΕ, που συμμετέχουν και στη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας, με εκπροσώπους τριμερούς σύνθεσης (κυβέρνηση - εργοδότες - εργαζόμενοι).

Το θέμα της υγιεινής και ασφάλειας των εργαζόμενων στα ορυχεία συζητήθηκε για δεύτερη φορά καθώς είχε απασχολήσει και την περσινή συνδιάσκεψη. Πρέπει να σημειωθεί ότι ένα θέμα μπορεί να απασχολήσει και δύο και τρεις ετήσιες συνεδριάσεις έως ότου καταρτισθεί η τελική σύμβαση ή σύσταση.

Στη φετινή συνεδρίαση ολοκληρώθηκε η συζήτηση του θέματος αυτού, αφού η οργάνωση έστειλε στις κυβερνήσεις τα σχέδια της σύμβασης και έλαβε τις απόψεις όλων των φορέων (εργοδοτικών και εργατικών). Με βάση τις παρατηρήσεις των κρατών καταρτίσθηκε η τελική έκθεση η οποία θα συζητήθηκε σ' αυτή τη συνεδρίαση. Αντιθέτως η κατ' οίκον απασχόληση θα εισαχθεί για πρώτη φορά στη συνδιάσκεψη.

Στο ενημερωτικό της σημείωμα η ΔΟΕ αναφέρεται στην ανησυχία που υπάρχει γύρω από την έλλειψη προστασίας για τους εργαζόμενους κατ' οίκον, κάτι που έχει διαπιστωθεί σε πολλές αδιεθνείς συνόδους. Μάλιστα συμπερασματικά πολλοί φορείς ζητούν από τη ΔΟΕ να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη βελτίωση της κατάστασης γύρω από την κατηγορία αυτή των εργαζομένων. Στη σύνοδο παρουσιάστηκε έκθεση μέτρων βάση των οποίων έγινε η κατ' αρχήν συζήτηση. Η έκθεση αυτή συντάχθηκε σύμφωνα με τις απόψεις που διατύπωσαν οι εκπρόσωποι των κρατών-μελών.

Η Διεθνής Οργάνωση Εργασίας ιδρύθηκε το 1919, έχει ως έδρα της τη Γενεύη και σκοπός της είναι «η καθιέρωση και διατήρηση της κοινωνικής ειρήνης που βασίζεται στην κοινωνική δικαιοσύνη».

Η λειτουργία της βασίζεται στην αρχή της τριμερούς συνεργασίας, βάση του οποίου επιτρέπεται στους εκπροσώπους των εργοδοτών και εργαζομένων να μετέχουν με ίσα δικαιώματα με τους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων, στη λήψη των αποφάσεων της οργάνωσης.

Η ΔΟΕ έχει θεσπίσει 174 διεθνείς συμβάσεις εργασίας από τις οποίες η χώρα μας έχει επικυρώσει τις 66 καθώς και 181 διεθνείς συστάσεις εργασίας.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΓΣΕΕ

Το ΙΝΕ μετακόμισε...

Σε νέα ιδιόκτητα γραφεία στεγάζεται από τις αρχές Αυγούστου το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ. Η μετακόμιση του ΙΝΕ κρίθηκε απαραίτητη για την κάλυψη των διαρκώς αυξανόμενων αναγκών του Ινστιτούτου τόσο σε χώρους όσο και σε τεχνολογικό εξοπλισμό. Στο ίδιο κτίριο στεγάζεται και το Κέντρο Επαγγελματικής Κατάρτισης του ΙΝΕ.

Τα νέα γραφεία βρίσκονται στην οδό Εμμανουήλ Μπενάκη 71Α, Αθήνα 106 81 και το νέο τηλεφωνικό κέντρο είναι 3304469-74 και Fax: 3304452.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
Μηνιαίο περιοδικό
του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Πόπη Τσουκάτου • ***ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:*** ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΙΝΕ, *Πρόεδρος:* Πόπη Τσουκάτου, *Αντιπρόεδρος:* Δ. Στρατούλης, *Γρ. Οικομικού:* Ηλ. Σακελαριάδης, Μέλη: Γ. Ντάσης, Γ. Ρωμανιάς, Γ. Χριστοδούλου, Σ. Μαντζουράνης, Φ. Φατούρος, Γ. Ποντικός • ***ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ:*** Κ. Παπαδής • ***ΓΡΑΦΕΙΑ:*** Εμμ. Μπενάκη 71Α, Αθήνα 106 81, Τηλ: 3304469-74, Fax: 3304452 • ***ΗΛΕΚΤΡ. ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ - ΠΑΡΑΓΩΓΗ:*** ΚΑΜΠΥΛΗ, Αριστοτέλους 36, Τηλ: 8215007, 8215675, Fax: 8215007